

ВІРУЮ

ЗВЕРНЕННЯ до Прем'єр-міністра України

Вельмишановна Юліє Володимирівно!

Ми, члени Ради євангельських протестантських Церков України, звертаємось до Вас у зв'язку з загрозливою тенденцією до почастищення незаконних дій та фактів перевищення службових повноважень з боку співробітників правоохоронних органів стосовно протестантських Церков України та їх вірних. Особливу увагу хочемо привертнути до трьох фактів зухвалої і протиправної поведінки співробітників міліції та органів прокуратури, щодо яких було подано скарги до відповідних органів влади, проте до цього часу не вжито належних заходів реагування та не притягнуто до відповідальності жодної винної посадової особи.

1. 8 листопада 2007 року в Дарницькому районі столиці під час примусового виселення сирітського притулку «Краплина Божої благодаті» з приміщення комунальної власності м. Києва по вул. Волго-Донський, 21 мав місце жаклиний факт злочинної поведінки співробітників міліції. Ще до початку процедури примусового виконання рішення суду за участі судового виконавця до представників Місіонерського євангелізаційно-благодійного центру «Слово життя» при Об'єднанні християнських Церков України (МЄБЦ ОХЦУ «Слово життя») Кунця О. В. та Кунця М. В. підійшли співробітники міліції — дільничний міліціонер Тарасов М. М. та працівник у штатському і, діставши табельну зброю, почали погрожувати. Найбільше вражає те, що, окрім безпідставного нападу на представників Церкви, людина у штатському піднесла пістолет зі знятим запобіжником до голови Кунця О. В. та почала одночасно роздивлятися фотознімки на його фотоапараті. Така поведінка «правоохоронця» у штатському створювала реальну загрозу життю Кунця О. В. та може кваліфікуватися як погроза вбивством.

Цей інцидент завершився погрозами дільничного Тарасова М. М. на адресу Кунця О. В., які передбачали кримінальне переслідування за трьома справами з подальшим ув'язненням на семирічний термін у разі розголосу вищезазначених подій. При цьому, незважаючи на відповідне звернення Ради євангельських протестантських Церков України до міністра внутрішніх справ України, досі не було не тільки притягнуто до відповідальності винних міліціонерів, які дозволяють собі зухвало і протиправно використовувати табельну зброю проти мирних осіб, але й навіть не дано письмової відповіді, як цього вимагає закон.

2. 10 червня 2006 року пресвітер Української Християнської Євангельської Церкви Зайцев С. В. разом зі своєю родиною потерпів від дорожньо-транспортної пригоди, що сталася внаслідок порушення правил дорожнього руху іншим водієм, який перебував у стані сп'яніння. В результаті ДТП Зайцев С. В. отримав струс мозку, його дружина — переломи кісток тазу в трьох місцях, через це перенесла операцію, кілька місяців перебувала в лікарні та ще сім місяців — на амбулаторному лікуванні, у його п'ятирічного сина почалися постійні головні болі, які вимагають довготривалого лікування, а автомобіль був ущент розбитий.

Однак, незважаючи на реальні обставини випадку, наявні докази та показання очевидців, за допомогою фальсифікації матеріалів справи (схеми ДТП) з боку слідчих Яковлева Р. М., а згодом і Богомола С. В. проти пресвітера Зайцева С. В. було порушено кримінальну справу за звинуваченням у вчиненні злочину, передбаченого статтею 286 ч. 1 КК України «Порушення правил безпеки дорожнього руху або експлуатації транспорту особами, які керують транспортними засобами» (справу 02-36814 досі розглядає Ворошиловський районний суд м. Донецька).

Таким чином, на сфальсифікованих експертизах і документах було побудовано все подальше обвинувачення Зайцева С. В. у скоєнні ДТП. Водночас при детальному та уважному розгляді наявних у справі плану, схеми та фотографій місця події вже з матеріалів справи видно необґрунтованість і безпідставність цих звинувачень, а також упередженість слідчих під час проведення досудового слідства та збору доказів.

Незважаючи на те, що у грудні 2007 року зазначену справу за відсутності достатніх доказів вини Зайцева С. В. суд спрямував на додаткове слідство, представник обвинувачення — старший помічник прокурора м. Донецька Попова Т. А. активно намагається надати справі рух з метою визнання судом Зайцева С. В. винним у ДТП. Зокрема, прокуратура подала апеляційну скаргу на постанову суду про направлення справи на додаткове слідство, а до того представник державного обвинувачення Попова Т. А. вчиняє інші різноманітні процесуальні дії з метою продовження судового слідства проти Зайцева С. В. При цьому представник прокуратури має таке ж прізвище, як і власник автомобіля, який спричинив ДТП, на що прокуратура м. До-

нецька не звертає уваги, не приймаючи до розгляду скарги пресвітера Зайцева С. В.

3. 1 серпня 2007 року в м. Євпаторії озброєні працівники кримінальної міліції та загону «Беркут» під час Богослужіння увірвалися в дім молитви християн віри євангельської «Жива вода», що належить до Всеукраїнського Союзу Церков Християн Віри Євангельської — п'ятидесятників (ВСЦХВСП), перервали хід Богослужіння, вчинили обшук. При цьому присутні віруючі громадяни, у тому числі діти та особи похилого віку, були виведені на вулицю, де без будь-яких законних підстав здійснили їх перепис та фото- і відеозйомку, у окремих віруючих взяли відбитки пальців.

Маленькі діти, підлітки та люди похилого віку були не просто вражені такою поведінкою міліції, але пережили психологічні травми, що вплинуло на стан їх здоров'я. Більш того, вже згадані правоохоронці, так само без пояснень, затримали пастора церкви Вознюка Р. М. і у відділі міліції зняли відбитки його пальців. Потім пастора піддали інтенсивному допиту за участю кількох співробітників міліції та перевірки на поліграфі.

Публічне вторгнення озброєних працівників «Беркуту» до дому молитви, припинення Богослужіння, привселюдні перепис даних, фотографування та відеозйомка завдали суттєвої шкоди репутації не тільки релігійній громаді у м. Євпаторії, але й євангельському протестантському руху в цілому. За характером та способом вчинення це нагадує події тоталітарного минулого. Однак і цей випадок залишився без належного реагування з боку вищих органів міліції та прокуратури — знову представники міліції, які зі зброєю в руках напали на мирні молитовні збори віруючих громадян, уникли відповідальності перед законом.

На наше глибоке переконання, такі зухвалі та безкарні дії співробітників міліції, спецпідрозділу МВС «Беркут» та прокуратури проти віруючих та священнослужителів євангельських протестантських Церков є грубим порушенням не тільки права на свободу віросповідання, але й фундаментальних прав людини, закріплених у міжнародних документах та гарантованих Конституцією України. Релігійна спільнота була шокована цими безпрецедентними фактами наруги над релігійними почуттями віруючих людей та створення загрози їх життю з боку органів влади, які, навпаки, покликані охороняти їх права, безпеку, здоров'я та життя. Ми переконані, що жодні оперативно-розшукові заходи, чого б вони не стосувалися, не можуть порушувати права та свободи громадян України.

Фальсифікація матеріалів кримінальної справи, незаконне перешкоджання здійсненню релігійного обряду, образа релігійних почуттів громадян, перевищення службових повноважень, погроза вбивством та незаконне використання зброї, згідно з Кримінальним кодексом України, є злочинами. А тому згадані протиправні дії представників правоохоронних органів мають бути розслідувані справедливо та в межах закону і з усією відповідальністю перед суспільством. Адже потурання такому саваллю серед працівників міліції з боку вищих органів може призвести до повторення таких інцидентів та несе реальну загрозу погіршення іміджу України на міжнародному рівні у сфері забезпечення релігійної свободи та прав людини в країні.

Ми поділяємо позицію МЄБЦ ОХЦУ «Слово життя», Української Християнської Євангельської Церкви та Всеукраїнського Союзу Церков Християн Віри Євангельської — п'ятидесятників і розцінюємо наведені факти як замах на свободу віросповідання в Україні, який має бути визнаний державою шляхом притягнення до відповідальності винних представників правоохоронних органів та вжиття заходів для недопущення таких випадків у майбутньому.

У зв'язку із зазначеним та на підставі пп. 1, 9 статті 116 Конституції України просимо Вас, шановна Юліє Володимирівно, ініціювати розслідування вказаних фактів злочинної поведінки представників міліції та, як голова Уряду, вжити заходів для забезпечення права євангельських протестантських Церков України на свободу віросповідання та прав наших вірних на життя і здоров'я, честь і гідність, особисту недоторканність та безпеку.

Прикликаємо на Вас Боже благословення!
З глибокою повагою,
члени Ради євангельських протестантських Церков України:

Голова ВСО ЄХБ В. Нестерук.
Старший список ЦХВСУ М. Паночко
Старший список ЦХЄЦ Л. Падун.
Президент УКУ АСД В. Крупський.
Старший список СВЦХСУ В. Райчинець.

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Шановні читачі!

Вітаємо вас зі святом Христового воскресіння! Ця радісна звістка знову облітає наші міста і села, незримо об'єднуючи нас урочистим пасхальним вітанням: «Христос воскрес!». Ці слова воскресили надію учнів Христа, зміцнили їхню віру і любов до Учителя і заяснили «світовою зірницею» в їхніх серцях (1 Петр. 1:19).

Свято воскресіння — це свято перемоги життя над смертю. Бо «поглинула смерть перемогою!» (1 Кор. 15:54). Ніщо не завадило здійсненню Божого плану спасіння людства: ні важкий камінь на вході до гробу, ні озброєна варта, ні влада Римської імперії, ні ізраїльське священство, яке не сприйняло вчення Месії, ні сама смерть. Бог воскресив Христа, «пута смерті усунувши, вона бо тримати Його не могла» (Дії 2:24). «Де смерте твоя перемога? Де твоє, смерте, жало? Богові дяка, що Він Господом

нашим Ісусом Христом перемогу нам дав» (1 Кор. 15:55-57).

Христос воскрес! Із Його воскресінням почали будуватися нові стосунки між Богом і людьми, бо Він «воскрес для виправдання нашого» (Рим. 4:25). «Хто ж той, що засуджує? Христос Ісус є Той, що вмер, надто й воскрес, Він праворуч Бога, і Він заступається за нас» (Рим. 8:34).

Христос воскрес! Звістка про Воскресіння Христа і нині радує, дарує надію і спонукає ще активніше нести людям Добру Новину. Ми віримо, що воскресіння Христове — це наше оправдання, наше спасіння і надія на воскресіння з мертвих.

Бажаємо, щоб «як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в оновленні життя» (Рим. 6:4).

Радісних свят вам!
Христос воістину воскрес!

Заступник Голови Держкомнацрелігій дав високу оцінку діяльності Церкви Християн Віри Євангельської України

Увечері 26 березня в актовій залі Української євангельської теологічної семінарії урочистим Богослужінням відкрилася річна звітна конференція Церкви Християн Віри Євангельської України. Делегатами конференції були представники від усіх областей України. Серед почесних гостей — делегації зі США, Румунії, Німеччини, Норвегії, Польщі, а також представники громадських, політичних та релігійних організацій, що діють в Україні.

Як повідомила прес-служба Держкомнацрелігій, у ході урочистостей з вітальною промовою до присутніх звернувся заступник голови Державного комітету України у справах національностей і релігій Микола Новиченко. У виступі, зокрема, підкреслювалось, що Церква Християн Віри Євангельської України пройшла нелегкий і тернистий шлях свого становлення і розвитку, зайнявши одне з чільних місць на конфесійній карті України. Вона стала авторитетним духовним центром, а її добродійна, духовна й виховна робота користується глибокою повагою в суспільстві.

Народні депутати України Віталій Барвіненко і Петро Кравчук у своїх промовах підкреслили, що їхня присутність на зібранні — не проста формальність, вони — частина п'ятидесятирічного руху в Україні, і життя Церкви — це і їхнє життя.

А загалом усі промовці висловлювали впевненість у тому, що настав час посилити проповідь Євангелія в Україні — цього особливо потребує наше суспільство. І саме до цього закликало всіх християн гасло конференції — вірш із Книги пророка Ісаї: «Ви, хто пригадує Господа, не замовкніть...»

ВОСЬМА ЗАПОВІДЬ

«Не кради» (Вихід 20:15)

Біблійна заповідь «Не кради» є прямою заборонаю як таємного, так і явного розкрадання чужого майна, включаючи такі його форми, як грабіж, розбій, шахрайство, привласнення, здирицтво. У широкому значенні не «кради» – це заборона будь-якого посягання на чужу власність. Навіть дитина, якій не читали Біблію або Кримінальний кодекс, добре знає, що красти не можна. Це аксіома, істина, що не вимагає доказів, щось саме собою зрозуміле.

Сумно усвідомлювати, що в сучасному суспільстві крадіжка набрала жахливих масштабів. Крадуть майже всі: батьки і діти, депутати і бомжі, бізнесмени і міліціонери. Крадіжка набула характеру важкої хронічної хвороби, яку можна порівняти хіба що з наркоманією, котру неможливо вилікувати самим лише медичними методами. І ось дивна річ – чим більше наша держава бореться з крадіжкою карально-адміністративними способами, тим глибше ця хвороба йде всередину, стаючи все страшнішою і небезпечнішою, роз'їдаючи як простий народ, так і саму владу.

Ось уже багато років у нас культивується кримінальний спосіб життя, що базується на антихристиянських принципах: «Обдури ближнього свого», «Не поцулиш – не проживеш». Останніми роками цей стиль життя могутньо живлять кіноіндустрія, телебачення, художня література і музика. Але було б безглуздо стверджувати, що крадіжка – лише наша проблема: це найбільш поширений злочин у світі. Ще в Стародавній Греції було поняття клептоманії – хворобливого прагнення красти чужі, навіть непомітні, речі. Цікаво, що у психологів дотепер немає єдності в розумінні причин схильності людей до крадіжки. Але всі сходяться в одному: це зовнішня ознака внутрішнього розладу особи, її глибокого духовного занепаду.

Більшість людей розуміють заповідь «Не кради» звужено. Однак сучасний вік створює багато ситуацій, в яких вступає в дію восьма заповідь. Іншими словами, існують різні види крадіжок. Насамперед, це крадіжка матеріальної власності, скажімо, у крамницях; пограбування – лише наша проблема: це найбільш поширений злочин у світі. Ще в Стародавній Греції було поняття клептоманії – хворобливого прагнення красти чужі, навіть непомітні, речі. Цікаво, що у психологів дотепер немає єдності в розумінні причин схильності людей до крадіжки. Але всі сходяться в одному: це зовнішня ознака внутрішнього розладу особи, її глибокого духовного занепаду.

Так само, як і відмова заплатити працівнику за його працю або невчасна виплата працівнику на підприємстві. Книга Левит повчає: «Не будеш погрожувати ближньому свого, і не будеш грабувати, і не задержиш в себе через ніч аж до ранку заробітку наймита». Біблія стверджує, що навмисне змінені при продажу міри довжини чи ваги також розцінюються як крадіжка.

Отож крадіжка грошей або речей – це не єдине порушення восьмої заповіді. Те, що багато хто схильний називати спритністю, часто насправді є тією ж крадіжкою. Спокуса легким шляхом придбати що-небудь часто ловить в гріховні сіті навіть людей з добрими намірами. У кожного з нас, безперечно, знайдеться серед знайомих чимало добрих людей, які радіють, якщо їм вдалося роздобути проїзний квиток, що дає право на безкоштовний проїзд в громадському транспорті, хоча вони не мають права на пільговий проїзд. Вони не бачать в цьому нічого поганого.

Можна навести безліч прикладів того, що цей гріх став звичайним явищем нашого суспільства. Ось тільки чомусь нам не подобається, коли обкрадають нас. Ми часто нарікаємо на соціальну несправедливість. Ми говоримо, що всі, хто має владу, крадуть і обурюємося цим. А самі однак робимо те

саме. Якщо ми крадемо, коли маємо таку можливість, то чому інші не можуть цього робити? Отож почнімо очищення з себе.

Заповідь «Не кради» забороняє і крадіжки нематеріальних речей, зокрема плагіат – запозичення чужих ідей, навмисний обман; брехливу похвалу людині (тобто лестощі). Не можна красти навіть чужі думки і відчуття. Це відбувається, коли ми навмисно вводимо людину в оману, щоб вона отримала про нас добре враження. Ми крадемо й тоді, коли погоджуємося отримати відзнаку за те, що нам не коштувало особливих зусиль. І тоді, коли вдаємо з себе віруючу і порядну людину, хоча насправді далеко не такі.

До цієї ж категорії можна віднести і крадіжку чужого часу – коли ми спізнюємося, тим самим примушуючи людину на нас чекати. Гріхом є, коли ми на роботі вдаємо, що працюємо, і потім одержуємо за цей час зарплату. Заборонено красти і репутацію інших людей, поширюючи чутки, які псують чиєсь реноме. Ми можемо обкрадати навіть майбутні покоління, коли не вчимо своїх дітей і внуків Божим шляхам, а також коли псуємо навколишнє середовище. Якщо діти, подорослішавши, не допомагають своїм батькам, то вони обкрадають своїх батьків. Книга Приповістей навчає: «Хто батька свого й свою матір грабує і каже: це не гріх, той розбійнику друг».

Іноді ми автоматично стаємо співучасниками крадіжки. Наприклад, коли купуємо вкрадені речі за вигідною ціною. Або, знаючи про заплановану крадіжку, не намагаємося запобігти їй. Ми потураємо крадіжці і тоді, коли одержуємо підвищення по службі завдяки чийсь зруйнованій репутації через якісь погані чутки, розпущені іншою людиною.

А чи не є порушенням восьмої заповіді ті випадки, коли ми живемо зі всіма вигодами у своєму будинку, добре харчуємося, одягаємося і розважаємося за рахунок людей, які, працюючи на нас цосили, не одержують належної платні? Отож гляньмо правді у вічі. Напевно, ніхто з нас більше не зможе сказати, що ніколи нічого і ні в кого не крав.

А як щодо Бога? Чи може людина красти у Бога? Біблія каже, що так. Це стається, коли людина відмовляється віддавати Богу десятину зі всього, що їй дає Бог. У Книзі пророка Малахії Господь запитує: «Чи Бога людина обманить?». І відповідає: «Мене ж ви обманюєте, ще й говорите: Чим ми Тебе обманили? Десятиною ти приносили! Прокляттям ви прокляли, а Мене обманили, о люди ти ввесь! Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню та не виллю вам благословення аж надмір?».

Людина обкрадає Бога і тоді, коли не присвячує Господу час, який належить Йому. А також тоді, коли прикидається християнином. Пригадаймо, що те саме робили свого часу фарисеї, вдаючи, що вони святі і праведні. Їх гостро викривав Ісус: «Горе вам, фарисеям, бо ви десятину даєте з м'яса та рути й усякого зілля, але обминаєте суд та Божу любов; це треба робити, і того не лишати!». Ми крадемо у Бога і тоді, коли не віддаємо Йому належної слави і хвали. Апостол Павло писав до римлян, що немає виправдання тим людям, які, «пізнавши Бога, не прославляли Його як Бога і не дякували, але зникчменіли своїми думками, і запаморочились нерозумне їхнє серце».

Крадіжка – це порушення Божого задуму. Божий задум для людини передбачає, що ми повинні працювати і заробляти на хліб власною працею. Це частина покарання людини за непослух Адама: «У поті свого лица ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю». Якщо ми крадемо замість того, щоб заробляти, ми порушуємо Божу заповідь про працю. Тому Послання до ефесян закликає: «Хто краде, нехай більше не краде, а краще нехай працює та чинить руками своїми добро, щоб мати подати нужденному».

Дотримання цієї заповіді має на увазі також старанну працю – для того, щоб задовольняти особисті потреби і ділитися з нужденними. Слово Боже говорить: «Надійся на Господа й добре чини, землю замешкуй та правди дотримуй!». Бог не має наміру обсіпати нас матеріальними благами, але хоче, щоб ми працюючи набували свій добробут. Сьогодні мало хто сприймає працю як Боже благословення. Навпаки, її вважають важким, нецікавим заняттям і намагаються роздобути кошти для існування обманом, а не чесною працею. Це бажання заробити на життя, не працюючи, відкриває двері жебрацтву і злочинам.

Тож хай збереже нас Господь від зваблення багатством, придбаним обманом. Прислухаймося до молитви мудрого Соломона: «Двох речей я від Тебе просив, не відмов мені, поки помру: віддали Ти від мене марноту та слово брехливе, убозтва й багатства мені не давай! Годуй мене хлібом, для мене призначеним, щоб я не переситився та й не відкріс, і не сказав: Хто Господь? і щоб я не збіднів і не крав, і не зневажив Ім'я мого Бога».

Пам'ятаймо також, що багатство, як і бідність, саме по собі не зло, але набувати його можна тільки чесним і законним способом. Чим легше дістається багатство, тим швидше можна його втратити. І навпаки, чим важче воно нам дістається, тим довше, ймовірно, ми будемо ним володіти. Приповіді навчають: «Багатство, заскоро здобуте, поменшується, хто ж збирає помалу примножує». Найчесніший спосіб досягнення матеріального добробуту – чесна і старанна праця. Однак, працюючи, ми зобов'язані помічати матеріальні потреби ближніх і надавати їм посильну допомогу. І при цьому розуміти, що все, чим ми володіємо, дано нам від Бога; ми всього лише користуємося Божою власністю.

Отож виконувати восьму заповідь – означає чітко усвідомлювати і свято берегти межу між своїм і чужим. Але при цьому не забувати про милосердя. Бог не схвалює того, хто, вимагаючи те, що, згідно із законом, належить йому, забирає останнє у свого ближнього.

Заборона розкрадання чужої власності міститься не тільки в Біблії, але і в кримінальному законодавстві будь-якої держави. Проте варто зазначити, що, на відміну, скажімо, від Кримінального кодексу, Біблія зосереджує увагу на духовних наслідках будь-якого роду крадіжки. Слово Боже акцентує не на каральних заходах щодо злочинів в його земному житті, а на попередженні про безпеку, що загрожують його безсмертній душі у вічності. Ось як цю думку виразив апостол Павло: «Не обманюйте себе: ...злочин Царства Божого не впадує!». Це застереження спрямоване не на тимчасові, а на вічні цінності. Остерігаючись вічних цінностей є Царство Небесне, порівняно з яким все земне просто втрачає вагу.

У світлі Біблії злочин постає рабом тих речей, які, як йому здається, повинні зробити його щасливим. І він обманює сам себе, тому що не тільки не знаходить того тимчасового, на що розраховував, але втрачає і те вічне, що міг би отримати. У тому й полягає призначення заповіді «Не кради»: вона надає людині вільний вибір між земними і небесними цінностями. Хай Господь допоможе нам шукати тих скарбів, які не в'януть, не іржавіють і яких не може викрасти жоден злочин.

Якщо ж ви усвідомили, що тим чи іншим чином переступили Божий Закон, відкритий у заповіді «Не кради», вам необхідне щире покаяння. Прийдіть з вірою до Ісуса Христа, визнайте свій гріх і благайте Його про милосердя і прощення. Якщо ви щиро покаєтесь і відречетесь від своїх гріхів, то Христос очистить вас і подарує вам вічне життя.

Програма, про яку йде мова нижче, таки вийшла в ефір, і можливо, багато з вас, шановні читачі, її бачили. А значить, вам тим більше варто ознайомитися з відкритим листом одного з запрошених на програму експертів.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ до шеф-редактора «5 каналу» О. Народецького

Я була запрошена як експерт на ток-шоу «Проти всіх», що записувалося 28 лютого 2008 року і було присвячене, як оголосила її ведуча Христина Бондаренко, «забороненим або небезпечним релігійним сектам». Моє світоглядне та емоційне неприйняття концепції цього шоу та того духа, який там панував, спонукає мене звернутися з вимогою зняти мої коментарі до сюжетів, які там були показані, а отже, і мою участь в ньому. Про свою незгоду із нав'язаною ідейною домінантою передачі я заявила, можливо, в не дуже чемний спосіб – пішла після другої «життєвої історії». Хочу сформулювати підстави своєї вимоги.

Я – не член редакційної ради «5 каналу», а тому мої рекомендації нелегітимні, але те, що було записано під час шоу, випускати в ефір не можна. Як споживач і учасник приготування цього масмедійного продукту, хочу попередити: він отруйний для суспільної свідомості. Мене можна звинуватити в тому, що я не фахівець в цій галузі, не знайома із законами жанру, не володію методиками режисури і методологією написання програмних сценаріїв тощо. Але, як експерт-науковець, я знаю, що таке мета проекту, його завдання, концептуальне тло, візуалізація (по-вашому – відеоряд), нарративність (по-вашому – текст для начитки). Маю уявлення і про стандарти в журналістиці, яка, як відомо, покликана подавати якомога об'єктивнішу інформацію про події (що, де, коли, з ким), щонайменше дві протилежні точки зору на них, а також зважені, а не нав'язані коментарі журналіста. Вибачте, але те, що робилося в павільйоні, виглядало непрофесійно, заангажовано, примітивно, образливо для учасників, хоча не всі це й усвідомлювали.

Хід передачі показав, що люди, які її готували, не часто спілкуються з віруючими, слабо розуміють специфіку релігії, тому їм важко бути чутиливими до таких тонких матерій, як релігійний досвід, Божа істина, одкровення, релігійне покликання. Вони не уявляють, що релігія, церква, віра – це трохи інший світ, якщо не сказати принципово інший світ, в якому живе переважна більшість журналістів. А саме віра, релігія у цій програмі назвали найбільшим образ. Шоу було вибудовано так, що з одиничних випадків людських трагедій (зовсім не релігійного походження!) можна зробити – а люди так і вчиняють! – один висновок: усі свідки Єгови – вбивці, усі харизмати – ґвалтівники, усі мусульмани – екстремісти і терористи. А в цілому всі релігії – це дурман, віруючі, відповідно, – духовні сліпці, жертви, а їх лідери – аморальні типи, нечисті на руку менеджери від Бога.

Релігія не потребує ні вашої, ні моєї, ні чийсь іншої реабілітації (хоч так хотілося захистити її під час запису ток-шоу): вона була і буде завжди, як би комусь не хотілося її смерті. Усі прогнози з античних часів, епохи просвітництва і вульгарно-войовничого атеїзму щодо відмирання релігії не спрацювали! А кількість віруючих у світі, та і в Україні, постійно зростає. Така вже природа людини (правду кажучи, не всякої – з 6,5 мільярда населення планети 120 млн. атеїстів), навіть надзвичайно інтелектуалізованої, освіченої, культурно збагаченої постмодерновим інформаційним суспільством.

Я розумію агностицизм С. Пяркової і визнаю за ним право на його епатажну думку щодо «кримінальності» всіх церков та релігій і «лохатості» віруючих. Має право на існування і чітко озвучена матеріалістична позиція світських психологів і психіатрів («тільки слабка, хвора людина звертається до Бога», «усім правлять гроші»). Але чи мають якісь права 59% українців, які вважають себе віруючими (за даними Центру О. Разумкова), а отже, визнають існування Бога і поважають єдину, соборну Христову Церкву? Хто представив їхню позицію? Поодинокі моральні збоченці з релігійних громад, питома вага яких там значно менша, ніж у суспільстві загалом?

Тривожно й від того, що в вашому шоу такими живучими виявилися войовничо-атеїстичні і комуністично-тоталітарні підходи до релігії, коли на зміну одній позиції (ніякої релігії) пропонується інша (тільки та релігія, яку ми вкажемо). Як можна заявляти, що релігійне вчення містить заклики до вбивства, якщо релігія покликає утверджувати в людині Божу подобу? І ви хочете сказати, що така неправда є результатом пошуку правди, про що весь час нагадувала ведуча?

«Я ні за кого, я проти всіх!» – це красиво, виклично, але навіть для мас-медіа – аморально! Слоган вашої передачі – найгірший взірєць релятивізму, такої собі відносності істини і справедливості, злочину і невинності, правди і брехні. Що утверджує ваша програма, що критикує, що заперечує? Хіба можна сьогодні так грубо маніпулювати свідомістю телеглядачів, нав'язуючи запрограмовану – одну! – точку зору як єдино можливу позицію редактора, ведучої? Яку користь матиме народ з того, що незалежний (?) журналіст, яруючи нонсенсними і сумнівними одиничними випадками цілі громади українських громадян, тим самим провокуватиме через ЗМІ суспільну конфронтацію, нетерпимість і ненависть у нашому суспільстві? Це виглядає як панацея на «промивання м'язів» українцям до рівня тваринного інстинкту – суцільного страху.

Ясно, що в такому вінегреті хибних (фальшивих) цінностей брати участь мені не дозволяють ні сумління, ні віра в Суд Божий. Але дякую за запрошення.

**Людмила ФИЛИПОВИЧ,
доктор філософських наук, професор.**

КІНЦЕВА ДОЛЯ ЛЮДСТВА: коментар на Книгу Об'явлення Івана Богослова

ВІВЧАЄМО ПИСАННЯ

(Продовження).
Поч. в № 9-12 (104-107) за 2007 р.,
№ 1-3 (108-110) за 2008 р.)

Божий суд. Третє горе

За звуком сьомої сурми залунали голоси: «Царство світу стало Царством Господа нашого і Христа Його; і Він буде царювати на віки вічні» (Об. 11:15). І небеса прославили Бога (Об. 11:16-17). Так, це останні години довершення Божих покарань, і сили Господа настільки збільшилися (Об. 11:17), а сили диявола і його соратників ослабли, що царство цього світу стає Царством Господа Бога.

Залишилося довершити суд Божий над дияволом і прибічниками його на всій землі. Про це пророкують 24 старці перед Богом: «І розлютилися язичники; і прийшов гнів Твій і час мертвих судити, і дати нагороду рабам Твоїм: пророкам і святым, і тим, що бояться Імені Твого, малим і великим, і погубити тих, які губили землю (Об. 11:18).

Настав час судити пророків, і святих і тих, хто боїться Імені Божого (має Божий страх), а також малих і великих вірних Богові (Об. 11:18). Це буде воскресіння всіх вірних, які жили до Нового Заповіту. (Другий етап першого воскресіння описаний в Об. 20:4).

І настав час погубити тих, які губили землю (Об. 11:18). Кого погубить Бог?

Передусім Вавилон великий (політично-економічну систему; Об. 14:8) — «... бо він напоїв усі народи шаленим вином розпусти».

Далі тих, хто поклоняється звірові (антихристу) і образів його і приймає тавро на чоло своє чи на руку свою (Об. 14:9). Вони будуть убиті фізично (Об. 19:21);

«А інші були убиті мечем, який виходив з уст Сидячого на коні, і всі птахи наситилися їхніми тілами».

Але це ще не все, для таких приготівлене вино гніву Божого (сім чаш гніву). Хто з них доживе до Армагеддонської битви, той буде знищений в час Армагеддону.

Ярослав АРБОРАК

Після фізичного знищення всі вони будуть вкинуті в озеро вогняне, що горить сіркою, на вічні муки (Об. 14:10-11).

Про Вавилон релігійний у Божому плані не йдеться, бо цю велику блудницю знищать 10 царів антихриста. Бог поклав це їм на серце (Об. 17:17), і це буде зроблено трохи раніше — до початку Божого суду. Про це ми вже говорили раніше.

Звіщення Євангелія

«І побачив я іншого ангела, котрий летів посеред неба, і він мав вічне Євангеліє, щоб благовістити тим, які живуть на землі: всякому народові, племені, язичку і народності. І говорив він гучним голосом: «Бійтеся Бога і віддайте славу Йому, бо настав час суду Його. Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод» (Об. 14:6-7).

Ми бачимо велике милосердя Бога, Який дає останній шанс для людей на землі, щоб вони поклонилися Богові і ввірували в Нього. Це шанс на спасіння від фізичної смерті для непопечатаних тавром звіра, які ні антихристу не вклонялись, ні образу його. Якщо вони й помруть під час останніх Божих покарань, то підлягають воскресінню (Об. 20:4). До цього під час правління антихриста (другі 3,5 року) в годину випробування були вбиті ті, які наворачались до Бога, і вони також звільнили Євангеліє, за що, власне, і були вбиті. Це ті вірні у Христі, які були попечатані Божою печаттю перед початком Божих кар. Але всім людям на землі було звіщено про живого і правдивого Бога, і всі мали шанс бути врятованими. Слава Богу за Його велике милосердя!

Загальна картина Божого суду

Іван бачить Христа на хмарі з золотим вінцем на голові і з гострим серпом в руці, готовим до жнив, тобто до покарання світу, який дозрів через свої гріхи (Об. 14:14-15). Про це Христус каже ангел: «Метни свій серп і жни, тому що жниво на землі дозріло!» (Об. 14:15). І Христос метнув свій серп на землю, і земля була пожата (Об. 14:16).

Оце і є перший етап Божого суду, і його виконають сім ангелів, котрі мають сім чаш Божого гніву вилити на землю.

Другий етап Божого суду описаний в Об. 14:17-20:

«... і інший ангел вийшов з храму, що знаходився на небі; він також мав гострий серп» (Об. 14:17);

«... і інший ангел, який має владу над вогнем, вийшов від жертівника із великим криком кликнув до того, котрий мав гострий серп, говорячи: «Метни свій серп гострий і обріж грона винограду на землі, бо дозріли вже на ньому ягоди» (Об. 14:18).

Серп не кидає Сам Христос, бо Він в цей час уже перебуває на землі, щоб зі своїм військом знищити в Армагеддонській битві все військо антихриста. Ангел з неба, який мав серп, докінчував Божий суд по всій землі. І в цім чавлі Божого гніву була і кров грішників, побитих в Армагеддонській битві.

Сім чаш Божого гніву і перший етап Божого суду

Читаючи 15-й розділ Об'явлення, ми відмічаємо різні видіння і знамення апостола Івана.

Він побачив сім ангелів, котрі мали сім останніх покарань, якими закінчувався гнів Божий (Об. 15:1).

Побачив тих, які перемогли звіра (антихриста), і тавро його, і число імені його. Вони славили Господа Бога і співали Йому пісню Мойсея (Об. 15:2-4). Це друге видіння стосується не цього часу (часу семи чаш Божого гніву), а того, коли воскреснуть ті, що перемогли звіра (див. Об. 20:4, перше воскресіння).

Іван бачив видіння нове — храм скинії заповіту на небі. Із цього храму вийшли сім ангелів, які мали сім по-

карань. Ангелам дано сім золотих чаш, наповнених гнівом Бога. Ніхто не міг увійти в храм, доки не скінчилися сім покарань семи ангелів (Об. 15:5-8).

Той факт, що ніхто не може увійти в храм, поки карі не виповнені, означає, що ніхто не може заступатися, щоб зупинити покарання. Ангелам дана команда з храму: «Ідіть і вилийте сім чаш гніву Божого на землю!» (Об. 16:1).

Перший ангел вилив чашу — і зробилися тяжкі й огидні гнійні рани на людях, які мали знак звіра (антихриста) і вклонялися образів його (Об. 16:2).

Другий ангел вилив чашу в море — і все живе загинуло в морі (Об. 16:3).

Третій ангел вилив чашу в ріку — і зробилися кров (Об. 16:4).

Далі ми чуємо голос ангела, який славить Бога за Його праведні суди (Об. 16:5-7). Ті, хто питає, чи Бог праведний, звершуючи покарання, не розуміють, наскільки жажливе і грішне зло. Святий і праведний Бог повинен покарати це зло (див. Євр. 1:9; Іс. 59:18).

Четвертий ангел вилив чашу на сонце, і воно палило людей сильною спекою. Але люди не калялись, а зневажали Бога (Об. 16:8-9).

П'ятий ангел вилив чашу на престол звіра (антихриста), і царство його затьмарилося, і вони кусали язички від болю, і хулили Бога за страждання свої, і не розкалялися в ділах своїх (Об. 16:10-11).

Ця чаша гніву поруйнувала міць царства антихриста і його коаліції, і його вплив на світ ослаб. Усі, хто працював на міць і авторитет правління антихриста, були вражені ранами і душевними стражданнями. Але вони не покалялися, а ще більше озлобилися на Бога.

Шостий ангел вилив свою чашу на ріку Євфрат, і вона висохла, щоб була готова дорога царям зі сходу сонця (Об. 16:12). «І побачив я три нечисті духи, подібні до жаб, що виходили з уст дракона (диявола), і з уст звіра (антихриста), і з уст лжепророка. Це духи демонські, що творять знамення, вони виходять до царів землі всього світу, щоб зібрати їх на битву в той великий день Бога Вседержителя» (Об. 16:13-14), «І зібрати їх (царів з усього світу) на місце, яке зветься по-єврейськи Армагеддон» (Об. 16:16).

Ця шоста чаша гніву змусила жажливу верховну трійцю сил зла (диявола, антихриста, лжепророка) відправити трьох демонів, які наділені силою творити великі знамення і чудеса, до царів (керівників держав) усього світу. Своїми діями ці три демони спонукають царів зібрати велике військо. Це військо

прийде по дорозі зі сходу через висохле русло ріки Євфрат в місце на території Ізраїлю для війни з Богом.

Велика сила цих духів через знамення і чудеса зможе за дуже короткий термін багатьох зібрати на битву. Царі й народи будуть так одурманені, що добровільно вирушать в Армагеддон.

Сьомий ангел вилив чашу на повітря. І пролунав потужний голос з храму і від престолу: «Звершилось!» (Об. 16:17). Це було ознаменоване громом, головами і блискавками. Стався великий землетрус, якого досі ще ніколи не було. Попадали і поруйнувалися міста (Об. 16:18). Впав і розвалився на три частини Вавилон. На всій землі не стало гір, усі острови позникли (Об. 16:20). На землю впав дуже великий град — завбільшки з талант (це приблизно 26 кг; Об. 16:21).

Як бачимо, остання, сьома чаша гніву викликала найбільші руйнування і найтяжчі покарання. У цей час і був зруйнований Вавилон політично-економічний, бо релігійний Вавилон, велика блудниця, знищила раніше коаліція з десяти царів, які підтримували антихриста. Детальний опис загибелі Вавилону економічно-політичного знаходимо у 18-му розділі Об'явлення (18:9-24).

Шлюб Агнця з нареченою Його

Починаючи з Об. 19:5 і до Об. 19:10 ми бачимо, що в час радості з приводу краху Вавилону настає друга, не менша, а то й більша радість: «Радіймо, веселімся і віддаймо славу Йому, бо настав шлюб Агнця і невіста Його приготувала себе» (Об. 19:7).

Христос названий тут Агнцем, тому що Він віддав Себе в жертву за гріхи людства. І ми бачимо, що жертва ця не марна, результат — Христова Церква, наречена Його (2 Кор. 11:2). Це величезна кількість святих і праведників, спасених кров'ю Христа, за час від смерті Агнця на хресті до моменту підхоплення Христової Церкви на небо (1 Сол. 4:16-17). Шлюб — це поєднання двох осіб в одне ціле. І тут він означає з'єднання Христа з Його церквою на найвищому і найміцнішому духовному рівні. Це не духовне єднання Церкви зі своїм Спасителем на землі, де бувають випадки гріхопадіння і віровідступництва. Це єднання на віки вічні.

Христова Церква чекала цього моменту на небі з часу її підхоплення перед годинною випробування. Щоб Церква (наречена) була готова до цього шлюбу, «дано було їй одягнутися у вісон чистий та світлий, бо вісон — то праведність святих» (Об. 19:8). Уся Церква буде зодягнута в чисту і світлу одержу праведності.

Образно можна сказати, що Бог проведе операцію для видалення з серця людини джерела потенційної гріховності, яке закладене з перворідним гріхом.

(Далі буде).

ВІРА ВИЗНАЧАЄ НАШЕ ЖИТТЯ

Ісус назвав мудрою ту людину, котра чинить принаймні дві дії: слухає Його слова і виконує їх. Якщо все так просто, чому ж світ не переповнений мудримми людьми? Тому, що ефективне слухання залежить від стану серця людини. Слухати слова Христа — це значить не просто сприймати їх на слух, але запам'ятувати і розмірковувати над ними. І все-таки слухання саме по собі не зробить у людині зміни, якщо відсутній один дуже важливий елемент.

палила біля себе ароматичну паличку, яку дав їй екстрасенс для захисту від демонів. Інформацію почули вони обоє, але тільки її поведінка змінилася. Значить, потрібно було щось ще, крім простого слухання. Вона вірила в цей гороскоп, і ця віра визначила її дії.

Для християнина немає важливішого керівництва в повсякденному житті, ніж віра. «Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходиться, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6). Кожний крок нашого життя визначається тим, у що ми віримо. Ми врятовані через віру:

«Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий» (Еф. 2:8). Віра діє в нас щодня, бо ми «ходимо вірою, а не видінням» (2 Кор. 5:7). Але іноді навіть у християн розуміння віри дуже обмежене.

Головне — не те, як сильно ми віримо. Головне — у що або в кого ми віримо. Це й визначає цінність нашої віри. Християнин вірить у Бога, атеїст — в еволюцію і матір-природу. Віра, по суті, та сама, тільки об'єкти різні. В 11-му розділі Послання до євреїв записані імена людей, які вірили, і віра підтвердилася їхніми ділами. Ці люди не відрізняються від нас. Віра їх була велика тільки тому, що великий Бог, на Якого ця віра спрямована.

Проілюструвати це можна так. Уявіть, що ви їдете на автомобілі на зелене світло світлофора. Ви вірите, що для машин збоку горить червоне світло і вони не зіштовхнуться з вами. Таким чином, ви вірите в правила дорожнього руху. Якби у вас не було цієї віри, ви б, напевно, щоразу вибігали з машини і перевіряли ситуацію. Якщо ми покладемо таку віру на людські правила, то як же ми повинні вірити в Господа Ісуса Христа?!

Величина віри визначається не нашим бажанням, а тим, наскільки добре ми знаємо об'єкт нашої віри. Якщо ви знаєте сім обітниць з Божого Слова, ваша віра заснована на цих семи обітницях і варті цих семи обітниць. А якщо ви знаєте 7000 обітниць? Отже, «віра від слухання, а слухання від слова Божого» (Рим. 10:17).

Слухання і прийняття Божого Слова з вірою приведе нас до роздумів над Божими шляхами. Думки ж, підкріплені вірою, незмінно виконують у нас дії, і ми потрохи будемо перетворюватися на образ Ісуса Христа і духовно зростатимемо.

Один віруючий чоловік розповів, що якось його співпрацівниця перед початком роботи прочитала в гороскопі, що це небезпечний день. Він не звернув уваги на цю інформацію, а вона до кінця дня сиділа не відкриваючи рота і під-

За що Бог покарав? Чому? З такими запитаннями люди не раз звертаються один до одного і навіть до неба. Для наочності пропоную дві реальні історії. Коли я їду куди-небудь на своєму автомобілі, то часто беру випадкових попутників. Мені цікаво порозмовляти з людьми, довідатися про їхнє розуміння змісту і мети життя, подарувати їм християнську газету. Мої попутники часто відкривають переді мною свою душу. І сам я збагачуюся від такого спілкування.

За що?

В одному селі біля костелу стояла літня жінка. Вона навіть не просила підвезти, але її вигляд свідчив, що якесь горе гнітить її душу. Коли вона сідала в авто, я помітив сльози в її очах і запитав, що трапилося. Вона зірвалася на голосіння, кажучи, що Бог покарав її. «Але за що?» — з гіркою повторювала вона. Виявилось, що в неї померла єдина дочка. Жінка обурювалася такою несправедливістю, тому що в деяких сім'ях багато дітей і всі живі, а в неї єдине дитя Бог забрав.

Скориставшись моментом, коли попутниця трохи заспокоїлася, я запитав її про здоров'я чоловіка. Вона відповіла, що він вдома, а вона приїжджала до костелу замовити молебень за упокій душі доньки.

Я поцікавився, чому в неї тільки одна дитина. «Напевне, у вас були якісь проблеми, тому ви не могли мати більшу сім'ю». Жінка відповіла, що могли, але не хотіли, тому що «важко виховувати дітей». Тоді я сказав: «Напевне, вбиті вами ваші ж діти в утробі теж кричали: «За що, мамо, ти позбавляєш мене життя?»». Жінка сиділа, наче мертва, і до кінця шляху не зронила жодного слова.

Ще одна історія. Колись я грав в церковному духовому оркестрі, і нас часто запрошували на похорони. І коли в одному селі загинув син віруючих батьків, ми прибули туди. І знову почули: за що? Чому Бог не зберіг?

Виявилось, однак, що цей син віруючих батьків був невіруючим. Експертиза показала наявність великої дози алкоголю в його організмі. П'яний до безтями, він їхав на мотоциклі і врізався в дерево, що росло на узбіччі.

Як ви вважаєте, чи можна звинувачувати Бога, якщо людина піде через дорогу на червоне світло світлофору і загине? Думаю, ви погодитесь зі мною, що Бог тут ні при чім. За що Бог покарав? Чому? З такими докорами люди не раз звертаються до Бога. Але чи справедливо докоряти Богові за горе, коли люди самі є причиною цього горя?

Люди середнього і старшого віку пам'ятають лозунги радянського часу, наприклад: «Зупиніть ядерне безумство!». При цьому кожна сторона політичного конфлікту намагалась зробити це безумство більш досконалим, більш руйнівним, більш вбивчим. Тепер багато країн світу мають у своїх арсеналах це безумство. І чи буде винен Бог, якщо якийсь озлоблений на весь світ моджахед чи шахід натисне на кнопку ядерної валізки? Вони підривають себе, щоб погубити деяких. То що для них підірвати весь світ? Було б чим!

Бог дав людині всі необхідні природні багатства, дав розум, щоб це використати задля добра людства, але злі люди перетворюють все на зло. Хто винен? Бог? Ні! Один атеїст сказав із сарказмом: «Чому Бог, коли творив землю, так мало заклав в її надра енергоносіїв?». На що християнин відповів: «Творець заклав їх достатньо. Просто люди витрачають їх на те, що Бог не передбачав, — на воєнні потреби».

Тож перш ніж звинувачувати в чомусь Бога, добре подумайте.

Михайло РОМАНОВИЧ.

Віра — не для нерозумних

Дехто каже, що в Бога вірять лише слабкі і нерозумні, що думки про Бога приходять тільки до тих, хто сам не може нічого добитися і тому звертається до Бога.

Це не так — віра в Бога не для нерозумних, які не вміють думати, не для лінивих, які не хочуть нічого добиватися самі, і не для фанатиків, які не зовсім розуміють, у що вони вірять. Віра в Ісуса Христа звернена саме до людини розумної. «Безумний говорить у серці своїм: «Нема Бога!». Зіпсувались вони, і обридливий чинять учинок, нема добротинця!.. Господь дивиться з неба на людських синів, щоб побачити, чи є там розумний, що Бога шукає» (Пс. 14:1-2).

Людину, що відкидає Бога, Біблія називає безумною, а того, хто шукає Бога — розумним. Апостол Павло писав: «З цієї причини й терплю я оце, але не соромлюсь, бо знаю, в Кого я вірував, та впевнився, що має Він силу захватити на той день заставу мою» (2 Тим. 1:12).

Павло знав, у кого увірував. Він говорить не просто про християнську релігію, він говорить не про православну, католицьку чи протестантську церкву. Їх тоді ще не було. Він говорить про живе спілкування з Богом.

Одна жінка заявила: «Ісуса розпі'яли католики за те, що Він сповідував православу віру». М'яко кажучи, така заява фанатична і безглузда. А скільки людей, називаючи себе християнами, не знають, де насправді народився і жив Христос. Вони поняття не мають, у що вірять, і при цьому стверджують, що їх віра істинна, а я, мовляв, зрадив «свою» віру.

Апостол Павло, на відміну від таких людей, дуже точно і достеменно знав, у Кого він увірував. Причому знав так, що міг пояснити це будь-кому дохідливо і зрозуміло. Віра Павла ґрунтувалася не просто на якихось догмах, доктринах, заборонах чи обітницях. Його віра ґрунтувалася на особистій зустрічі з Тим, у Кого він увірував.

Ще один апостол, якого звали Іван, описує це переживання так: «Хто вірує в Божого Сина, той свідчення має в собі» (1 Ів. 5:10). Усі, котрі знають, у Кого вони вірять, мають в собі внутрішнє підтвердження своєї віри. Виходячи з цього, вони знають, що стоять на правильному шляху. Це підтвердження торкається совісті, чесності і здорового глузду.

Мій здоровий глузд запитує: чи є на світі справедливість? У світі стільки злих і

безчесних людей, невже на них нема управи? Не може цього бути, інакше весь світ і все життя стають безглуздими. Повинен бути причинно-наслідковий зв'язок. Той, що чинить зло, повинен отримати покарання, а той, що чинить добро — нагороду. Бо інакше який смисл чинити добро? Треба вбивати, грабувати і насолоджуватися життям, поки воно не закінчилося.

Це питання мене хвилювало дуже сильно, я хотів робити добро в своєму житті і ненавидів зло, насильство, погані діла. Та попри це я не відчував ніякого задоволення, ніби добро, яке я чинив, провалювалося в якусь безодню, тобто реальних плодів я не бачив. Часто я стикався з тим, що люди відплачували мені злом за добро. І це мене дуже сильно бентежило. Але я усвідомлював, що відповідь на це запитання десь існує, і я продовжував свій пошук.

Друге запитання, відповідь на яке мені хотілося отримати, було таке: що таке смерть? Невже моє існування повинно закінчитися? Моє життя не було безжарним, і я часто думав: «Чому мені доводиться так багато страждати?». Я не був щасливим і життєрадісним і почувався самотнім в цьому світі; мені не вистачало любові. Звичайно, було багато радісних і веселих днів, але більша частина мого життя, до покаяння, минула в душі самотності.

Я думав, що життя — це школа. Вік живи — вік учись. Коли мої друзі впадали у відчай і починали говорити про самогубство, я втішав їх, кажучи: «Життя одне, і безглуздо переривати його на половині. Навіть якщо воно переповнене стражданнями, все одно варто прожити його до кінця, тому що іншого не буде. Ці

труднощі треба просто пережити, і невідомо, що трапиться в майбутньому. Ці слова втішали мене й інших.

Але тут виникає логічне запитання: якщо життя — це школа, тоді де ми будемо здавати екзамен? Для чого накопичувати знання, якщо вони помруть разом зі мною? Який смисл вчитися в цій школі, якщо мені ці знання нічим не зможуть допомогти? Вони не врятують мене від неминучої смерті.

Хтось скаже: ти накопичуєш знання, щоб передати їх майбутньому поколінню. Але, по-перше, ці знання не зможуть врятувати майбутнє покоління від тієї ж долі, яка спіткає і мене. А по-друге, у моїх мені буде абсолютно все одно, допомогли вони комусь чи ні, пам'ятає про мене хтось чи ні, яким словом мене згадають — добрим чи поганим, поставлять мені пам'ятник чи ні. Моє існування закінчилося. Тоді яка мені користь від цього вчення?

І моє логічне мислення наводило мене на думку, що в цьому є щось, чого я поки що не знаю.

Моя чесність змусила мене признатися в тому, що я далеко не найкраща людина. Кожного вечора, лягаючи в ліжку, я прокручував усі події минулого дня і чесно, неупереджено оцінював свої вчинки, думки і почуття. Що я зробив доброго, а що — поганого. Що я міг би зробити, але не зробив і чому. Від цієї чесності мене інколи кидало у відчай. Я помічав за собою такі діла, які не хотів би робити, і кожного разу зарікався, що більше так чинити не буду. Але це продовжувалося знову і знову, доводячи мене до ще більшого відчаю. Я знав, що це зло, тому що бачив плоди таких діл. Вони не приносять користі і не дають радості. Отже, їх не повинно бути в моєму житті.

Я хотів бути добрим, однак мені це не вдавалося. І моя совість свідчила мені, що я, при всьому своєму бажанні бути добрим, насправді був злим, людиною, далекою від ідеалів доброти. І мені конче треба позбутися гріха, шкідливих звичок, поганих думок і всього злого, що живе в мені.

Але як це зробити? Я кілька разів кидав курити, і в ці періоди почувався дуже добре і легко. Легені очищувалися, відчувалося якесь просвітління в розумі. Я одразу починав агітувати всіх своїх друзів кинути курити. Вони погоджувалися, але їм це не вдавалося. А потім я і сам починав курити знову. Просто тому, що всі навколо курять, та й який смисл не курити? Куриш ти чи не куриш, все одно кінець один для всіх — смерть.

Де ж знайти відповіді на всі ці запитання? Відповіді я знайшов у Біблії; їх показав мені Ісус, коли увійшов у моє життя і відкрив мої духовні очі.

«Життя пусте, якщо в ньому нема подвигів і пригод», — казав відомий Д'Артаньян. А я переконаний: життя пусте, навіть якщо воно переповнене подвигами і пригодами, тому що в кінці його — смерть. Життя пусте, якщо воно переповнене гріхами і шкідливими звичками. Життя наповнюється смислом, радістю і силою, коли в нього входить Христос. Тільки Бог, Який створив життя, може надати цьому життю смисл.

Пізнавши Ісуса, я зрозумів, що є Той, Хто справді любить мене, Хто полюбовив мене навіть до смерті. Той, Хто нині живий, Хто знає всі мої страждання і муки. І Він єдиний, Хто може мені допомогти.

Я зрозумів, що є Суддя праведний, Який дасть кожному за ділами його. «І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд» (Євр. 9:27). «Неправедний — нехай чинить неправду ще, і поганий — нехай ще опоганюється. А праведний — нехай ще чинить правду, а святий — нехай ще освячується! Ото, незабаром приходжу, і зо Мною заплапа Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його» (Об. 22:11-12).

Якщо зараз твоя совість свідчить тобі, що ти грішник і гідний смерті, тоді для тебе є радісна новина: Христос був розп'ятий на хресті за діла твоїх гріхів замість тебе!

«Так бо Бог полюбовив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Якщо ти любиш світло і правду, якщо в тобі є бажання добра, іди до Ісуса. Помолися і попроси прощення за свої гріхи, попроси Його звільнити тебе від них, і Він зробить тебе справді вільним. «І пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:32).

Віталій ХИТЦОВ.

Нудьга — це порожнечка душі

В одному вірші говориться, що прокляття віку — це поспіх. На мою думку, у нашого віку є ще одне прокляття — нудьга.

А втім, це відчуття було поширене у всі часи. Інколи навіть вважалося, що нудьга — це піднесене шляхетне відчуття. До речі, вважали так дворяни, серед яких побувала думка, що праця — це уділ простих смертних, тобто людей низького походження. Сучасне суспільство теж цим грішиться. Ми досягли високого технічного прогресу, що дозволяє нам жити, не напружуючись і — нудьгуючи... Напевне, символом нашого віку коли-небудь назвуть саме нудьгу.

Мені дуже легко звикаємо до нудьги. Звідкись раптово береться порожнечка і апатія, небажання робити що-небудь і в той же час бажання хоча б чимось заповнити цю порожнечку. У такі хвилини ніщо не приносить радості, і ти годинами натискаєш на кнопки пульту управління телевизором в надії відшукати щось цікаве або просто «зависаєш» в Інтернеті. Ці хвилини загрожують перетворитися на години, ти шукаєш чогось особливо гострого, що захопило би всю твою увагу.

Напевне, сучасне телебачення спеціально розраховане на нудьгуючих людей. Там роблять усе, щоб надовго заволодіти вашою увагою. Причому більша частина ефіру зайнята незліченними сценами насильства, жорстокості, щоразу грубішого і відразливішого сексу. Для охочих демонструють і серіали, спеціально розраховані на тих, хто марнує години перед екраном.

Я не відкрив Америку, якщо скажу, що існує ціла індустрія, розрахована на таких людей. Вам пропонують просто гігантський набір розваг і способів підняти адреналін в крові. Проблема, мабуть, лише в одному — нічого з того, що там пропонується, не призначено для зцілення від нудьги. Це лише тимчасовий стимулятор, щоб потім захотіти чогось більшого. Чим далі заходиш в цей світ, тим більше грубіє і втрачає чуттєвість твоя душа. Рано чи пізно виявиться, що те, до чого ти прагнув, уже не тішить тебе, і ти вже бажаєш чогось гострішого, більш насиченого.

Більше того, звикнувши «підігрівати» таким чином свою кров, ми вже не дивуємося, нас не жахає те, що відбувається навколо. Ми стали раптом жадливо черствими до чужого горя.

Чи може нудьга бути добрим почуттям? Навряд. У Біблії сказано, що все пізнається

за плодами, а які плоди приносить нудьга? Які завгодно, тільки не корисні. Нудьга не породжує добро, але дуже часто породжує гріх і хіть: людина починає шукати гострих відчуттів, як правило, знаходячи їх в гріху. Піддавшись цьому, ви не тягнетеся до того, що пропонує вам Бог. У цьому стані людиною керують зазвичай похоті тіла й очей і життєва гордість. Нудьга породжує порожнечу в серці, яку неодмінно треба чимось наповнювати. І втамувати цю безглузду спрагу неможливо.

То що ж таке нудьга? Це не просто неробство, це порожнечка душі. Вакуум, що утворюється від нашої бездуховності. Спочатку апатія, а потім страшний голод, що звалився на твою душу. Цей голод стає твоєю сутністю і поступово починає керувати тобою. Особливо це стало харак-

терним для нашого часу — часу великої бездуховності і спустошеності. Відкинувши зі свого життя Бога, ми одержуємо в результаті жалку порожнечу душі, одним із виявів якої стала нудьга.

Звідки ж вона береться і що відбувається з людиною, коли вона піддається нудьзі? Відповідь неоднозначна, але, на мій погляд, нудьга — це прямий наслідок того, що людина відступила від Бога. Якщо Бог живе в серці, то порожнечі там не повинно бути. У присутності Бога людина відчуває спокій, втихомиреність, вона знає, для чого живе і чим їй зайнятися.

Коли раптом ви відчуєте порожнечу у своїй душі, відчуєте, що вам чогось не вистає, зверніться до Бога. Тому що насправді порожнечку може заповнити тільки Він.

Костянтин ХАРЧЕНКО.

По різні боки хреста

Коли мені було вісім років, батько взяв мене з собою у відрядження в Ленінград. Пам'ятаю, ми зайшли в Ермітаж, і одна з картин чомусь особливо привернула мою увагу. На ній були зображені три хрести з розп'яттями на них. Під хрестами стояли воїни і натовп глядачів. Я запитав: «Тату, а хто це зображений на середньому хресті? За що його так?».

Батько відповів: «Це його спіймали і розп'яли».

— А за що?

— Ну, він нічого поганого не зробив, просто люди злі...

І я подумав, що тато, очевидно, чогось не знає.

Сьогодні я знаю сам, що посередині був зображений Господь Ісус Христос, що Він помер за наші гріхи. Але не випадково ця історія про страждання Христа згадує ще двох людей, розп'ятих справа і зліва від Господа. Чому?

Біблія називає цих людей розбійниками. Але поводитися вони на хресті по-різному. Один лихословив Христа, кажучи: «Чи Ти не Христос? То спаси Себе й нас!». Господь нічого йому не відповідав.

Другий злочинець сказав: «Але ми справедливо засуджені і належну заплату за вчинки свої беремо. Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє». І раптом Господь починає говорити з цим розбійником: «Поправді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю!». Зауважте: не в гробі, а в раю!

Вражаючи історія. У цих двох злочинців, здавалося, уже не було можливості щось виправити. Але шанс все-таки був. Один ним скористався, а другий — ні. І один пішов після смерті до раю, а другий — до пекла, тому що не визнав Ісуса Господом, себе — грішником і не покавсяся. А другий усвідомив: «Я негідник, підлий убивця. Я вартий страти на хресті. Мені потрібна Божя милість!».

У Біблії є історія про багача і бідного Лазаря. Багач, імені якого ми не знаємо, щодня бенкетував. У нього було все — зв'язки, гроші, повага друзів, шана в суспільстві. Він інколи бачив злидаря біля свого дому, але навіть не помітив, коли той помер. Цікаво, що Святе Писання залишає нащадкам ім'я цього бездомного — «помер Лазарь». Незабаром помер і багач. Напевне,

у нього був пишний похорон: ховали в найдорожчому гробі, замовили священика, оркестр — взагалі, поховали його за всіма канонами, як належить. Але, як говорить Біблія, багач потрапив до пекла, терплячи муки. У час, коли його з усією помпезністю проводжали в останню путь, він, безсилий і нагий, мучився в вогні у пеклі. Коли він побачив Лазаря, що перебував у раю, то почав благати, щоб цей колишній бомж вмовив свій палець у воду і охолодив йому спалені губи.

Справді, усі земні проблеми тимчасові, а пекло — це вічність. У земному житті ми знаємо, що всі проблеми колись будуть вирішені, важкі часи минуться. А пекло — це назавжди. Багач не був розбійником і одержав вічне осудження не за своє багатство. Він просто був егоїстом, сам для себе став ідолом. І ніякі ритуали, гроші, зв'язки і земна шана йому не допомогли. Багач благав, щоб хто-небудь зайшов до його земного дому, до його рідних і розповів їм про те страшне місце, в якому він опинився. Але зробити це було неможливо.

Смерть Ісуса Христа поділила людство на дві частини — на тих, хто вірує в Нього, і тих, хто не вірує. Господь помер на хресті, але потім воскрес і заповідав Своїм учням: «Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангелію проповідуйте! Хто увірує й охреститься, — буде спасений, а хто не вірує — засуджений буде» (Мр. 16:15-16). Дві тисячі років християни виконують цей наказ Христа. І рано чи пізно, але кожна людина почує Добру Новину про можливість спасіння.

Хтось, як перший розбійник з хреста, посміється над розп'ятим Господом, а хтось, як другий, прийме Його, покається у своїх гріхах і отримає в дарунок вічне життя.

Сергій ЛУК'ЯНОВ.
Пастор.

«І коли ти, нарешті зрозумієш, що неможливо обняти увесь світ!» — сміється моя подруга, у черговий раз скептично спостерігаючи за моїми спробами кому-небудь допомогти. Говорить вона це скоріше за звичкою, бо за тривалі роки нашої дружби встигла тисячу разів переконалися, що «перевиховати» мене щодо цього не вдасться.

Обійми для всього світу

Я не можу, звісно, похвалитися, що мрія всього мого життя — нагодувати сотні бродячих собак, одягнути не меншу кількість убогих і втішити натовпи пригнічених. Добре було б, звичайно, але я не чарівниця... Та й одним помахом чарівної палички тут, мабуть, не обійдешся. Тож до матері Терези, як жартома називають мене деякі знайомі, мені дуже і дуже далеко. На жаль.

Однак відвернутися від людини, яка потребує допомоги, я теж не можу. А ще мене засмучує загальне небажання помічати проблеми один одного. Точніше, помічати ми помічаємо, але лише до тієї миті, коли треба конкретно діяти. Наприклад, щоденно спостерігаючи за сім'єю, в якій не все гаразд, сусіди охоче обговорюють «волаючу» ситуацію, нарікають на поганих батьків, уряд і на Господа; деякі навіть щиро жаліють вічно голодних, напівроздягнених дітей. Але чомусь далеко не всім спадає на думку благородна ідея пожертвувати дітям теплу куртку або кілограм картоплі. Але ж ця думка повинна була б стати першим і природним поривом!

Однак більшість із нас у кращому разі «відриває від серця» те, що вже зовсім не потрібне або ж просто жаль викинути. Думаєте, я перебільшую? Розгорніть будь-яку газету з оголошеннями. Під рубрикою «Продам» — безкінечний перелік найрізноманітніших товарів. За гроші пропонують все що завгодно: «круту» апаратуру і ношену шльобну сукню; дорогі шуби і старе бабусине дзеркало; бойові нагороди і вживану побутову техніку. Натомість в розділі «Віддам» — лише кілька коротких пропозицій співчутливих господарів, готових подарувати «в добрі руки» котика чи песика.

Вражаюче! Невже нам більше нічим поділитися один з одним?! Адже на кількох горищах і антресо-

лях роками припадають пилом «зайві» телевізори, дитячі ліжечка, ляльки, килими, гойдалки, подушки, одяг, посуд, книги! І тільки тому, що «бюзнірська» думка віддати це комусь просто так не здатна прийти до голови! І якщо потребує допомоги і турботи. Навіть якщо роздати частинами все своє майно і роздати шматочками всю свою душу.

Однак загалом я дуже добре розумію позицію моєї подруги. Вона мислить раціонально і практично. На жаль, серед людей мало Рокфеллерів. Та й гроші появляються в гаманці не просто так. І, безперечно, одна людина не зможе задовольнити всіх, хто потребує допомоги і турботи. Навіть якщо роздати частинами все своє майно і роздати шматочками всю свою душу.

Але цього не потрібно! Повірте, зовсім не треба по-геройськи стягувати з себе останню сорочку. Адже можна, не особливо навіть напружуючись, поділитися тим, що в нас є. Усе в житті повторюється, і речі, які втратили своє значення для нас, обов'язково прийдуться комусь іншому. Що з того, що ви не олігарх, а я не банкір. Головне — щоб було бажання допомогти. Як кажуть, хто не хоче — шукає причини, а хто хоче — шукає способи.

Американський бізнесмен Ендрю Карнегі витратив понад мільярд доларів на створення мережі громадських бібліотек. Спадкоємці Афанасія і Ольги Тропіних використали їхні маєтки для будівництва міської лікарні в Херсоні. Дев'ять із десяти дорослих жителів Америки жертвують на благодійність 3,2 відсотка свого річного прибутку (у середньому це 1620\$). Я віддала сусідці наш старенький холодильник, а ви можете віднести в дитячий садок непотрібні вже іграшки і книги, подарувати сусідському хлопчикові велосипед, який 10 років припадає пилом у вас у комірці.

Шукаймо способів допомогти один одному. Адже це дуже навіть можливо — обняти весь світ. Просто почати треба з тих, хто поруч.

Євгенія ЧЕРНОВА.

ПАВУТИННЯ

І СВДЧЕННЯ

Усе почалося з безтурботного відпочинку в одному з санаторіїв селища Хоста. Був початок вересня. Цей час на Чорноморському узбережжі Кавказу називають «оксамитовим» сезоном. Ми з дружиною проходили назначені процедури, купалися і загоряли, їли фрукти, відвідували кафе, бари, ресторани, концертні майданчики, місцеві пам'ятні місця... Ніщо не віщувало біди. Але якось вранці я відчув легке нездужання, яке раптом переросло в нестерпний біль в ділянці серця. Невідкладну допомогу мені надали в санаторію.

Отримавши я в палаті реабілітації кардіологічного відділення центральної лікарні міста Сочі з діагнозом «обширний інфаркт». Було проведено лікування, мене виписали, але вдома трапився рецидив. Так із здорового, у розквіті сил сорокалітнього чоловіка я перетворився на інваліда, який при будь-якому

натяку на біль в ділянці серця хапався за нітрогліцерин. Моя сім'я була поруч, але страшна думка пригнічувала: невже це кінець? А в житті стільки ще треба було зробити. Виростити сина, який вчився у восьмому класі, допомогти йому здобути гідну освіту, а доньці закінчити Академію культури. Хотілося побудувати будинок і пожити в ньому.

Подруга моєї дружини порадила звернутися до народного цілителя, який живе під Краснодаром. Про нього ходили чутки, що, мовляв, він мертвих піднімає на ноги. Ми скористалися порадою. Нас зустрів чоловік років 45 і запросив зайти в прибудовану до приватного будинку велику кімнату, всередині якої стояли лавки і стільці. На стіні висіла об'ява: «Вартість сеансу — 15 рублів з людини», під нею стояла картонна коробка для

джені» серветки. При цьому треба було читати один раз псалом «Жива поміч», а далі кілька десятків разів повторювати вказані ним молитви. Під час сеансу «цілитель» сажав нас на стільці, включав «космічну» музику, запалював свічки, роблячи ними якісь маніпуляції. А ми повинні були читати ті молитви.

Я справді відчув значне поліпшення здоров'я, як і дружина. Одного разу «цілитель» сказав мені викинути всі ліки, які я вживав. На моє заперечення він відказав:

— Ти що, не віриш Богові? Якщо буде погіршення, приїжджай до мене.

Я послухався. Коли стан здоров'я погіршувався, ми з дружиною сідали в авто і їхали до нього. «Цілитель» при зустрічах постійно підбадьорював мене, кажучи:

— Усе в тебе йде чудово, скоро тобі

не буде потрібна моя допомога, ти почуєш голос Бога.

Одного чудового квітневого ранку я відвіз дружину на роботу і повертався додому. Видимість була прекрасна. Щоб повернути, я пригальмував, пропускаючи зустрічний транспорт. Раптом мене на повний швидкості вдарила автомашина, що їхала слідом. Як виявилось, водій заснув за кермом. Я ж, одержавши струс мозку, справді почав чути «голоси», які радили робити те чи інше. Відвідавши «цілителя», я йому розповів про «радісні новини». Він запевнив, що все йде нормально. За мене раділи дружина та інші люди, які відвідували «цілителя».

Одного разу «голоси» наказали мені викинути всі книги з домашньої бібліотеки і повідомили, що на землі відбувається суд над сатаною, у зв'язку з чим мені треба взяти ніж і охороняти книгу під назвою «Капітан Зірвіголова», нікого до неї не підпускаючи. До нас зайшов батько дружини, і я, захищаючи книгу, вдарив його ножем. Він помер у лікарні. Я про це дізнався, вже будучи під слідством.

Суд постановив, що злочин було вчинено в стані ефекту. Мене засудили на три роки примусового амбулаторного лікування. Я жив у якомусь нереальному світі. Лікарі ледве вивели мене з цього стану. Дружина зі мною розлучилася, здавалося, увесь світ від мене відвернувся.

Мене спас Господь. У лікарні селища Нового під містом Абінськом працює санітаром Віктор Владнев. З ним ми багато говорили про всепрощаючу любов Христа і про смисл життя. Водне хрищення стало поворотним етапом у моїй долі.

Внаслідок своїх помилок, що призвели до смерті близької людини, я багато що переосмислив. Можливо, тим, хто прочитає історію мого життя, вдасться уникнути страшної помилки, від якої постраждали так багато людей. Пам'ятайте, що сатана завжди прибирає вигляд ангела світла. У 12-му розділі Книги Об'явлення св. Івана Богослова сказано: «Горе землі та морю, до вас бо диявол зійшов, маючи лютість

велику, знаючи, що короткий час має!». Пильнуйте, щоб не впасти в спокусу останнього часу. І читайте Біблію — там є відповіді на всі запитання.

Сергій ОЛЕЙНИКОВ.
м. Новоросійськ.

КОМЕНТАР ФАХІВЦЯ.

Бажаючи вилікуватися будь-якою ціною, ми, свідомо чи несвідомо, шукаємо допомоги і заспокоєння в тій «колекції» послуг, які пропонує диявол. Звертаючись до знахарів, ми заходимо на ворожу територію. Кожний, хто використовує засоби знахарства і окультиї практики, насправді звертається за допомогою до диявола. Незважаючи на те, що спочатку вголос читаються молитви Богові і закликаються три Божі іпостасі, у замовляннях тихо і нерозбірливо вимовляється звернення до сатани. Таким чином знахар просить диявола допомогти, і той «допомагає». Насправді хвороба нікуди не зникає. Кожному, хто приймає диявольську допомогу, доводиться платити. І не має значення, робили ми це з самої лише цікавості чи вдалися до останньої спроби цілитися. Сатану причини не цікавлять. Він хоче одного — зробити нас своїми боржниками, а фактично — рабами. Розплата прийде обов'язково.

Диявол може заявити про себе різними способами: зміною вашого характеру, депресіями, схильністю до того чи іншого збочення, що несподівано появилася, сприйнятливості до патологічної залежності (алкоголю, наркотиків, нікотину, об'їдання), органічними порушеннями, появою галюцинацій, диявольською одержимістю... У вас просто заберуть вашу силу волі. «Диявольський» кредит надто дорого коштує. За цілєнням треба звертатися тільки до Господа. Згадайте, скільки чудес цілєння звершив Христос. Якщо ми твердо увіруємо в Його цілющу силу, то можуть зникнути всі недуги — і фізичні, і духовні.

Людмила ВЕРЛАН.
Психолог.

Продовження. Поч. в № 2-3 (109-110) за 2008 рік.

День другий

Містер Гарді володів великою силою волі, але вигляд п'яного сина сильно подіяв на нього. Нещасна мати скрикнула, не вірячи своїм очам, потім стрімко подалася вперед, схопила Джорджа за руки і втягнула його в дім. Містер Гарді, не втрачаючи самовладання, гидливо відсторонив рукою товаришів свого сина і замкнув двері. Ця ніч була ніччю розчарування і сорому для всієї родини.

Прокинувшись, містер Гарді відразу згадав про Джорджа. Син лежав у сусідній кімнаті в п'яному забутті. Гарді опустився на коліна і попросив Всевишнього зміцнити його, щоб перенести тягар майбутнього дня настільки мужньо, наскільки це можливо людині за таких обставин. Після сімейної ради, на якій нове лихо ще тісніше зблизило їх, містер Гарді накидав план другого дня: спершу він побачиться з Джеймсом Какстоном і переговорить про їхні стосунки з Кларою. Потім піде на службу і займатиметься необхідними справами.

До другої години треба було встигнути на похорон Сковіла. А потім докладно поговорити з Джорджем. Вечір він збирався провести вдома. Спланувавши все, він ніжно попрощався з дружиною і дітьми і вийшов з будинку.

Джордж спав до самого полудня і прокинувся з сильним головним болем. Коли він відкрив очі, то побачив Бессі, що стояла біля ліжка. Він простогнав, згадавши минулу ніч і погляд матері. Бессі неспміливо доторкнулася рукою до його чола.

— Джордже, мені так шкода тебе! Тобі погано?

— Мені здається, що голова розколюється.

Бессі ніколи не бачила нетверезих людей, і коли вночі батьки вкладали Джорджа у ліжко, вона так і не зрозуміла його стану. Дівчинка обожнювала свого старшого брата. Вона й поняття не мала, як і де він проводить час.

Джордж пригорнув сестричку і сказав:

— Бессі, вчора я був п'яний. Я майже вбив маму!

Бессі була приголомшена цим зізнанням.

— О, як ти міг?!

У цей час до кімнати увійшла місіс Гарді. Вона підійшла до Джорджа і поклала йому на голову руку. Він здригнувся, побачивши на обличчї матері сліди глибокого страждання, але, на жаль, не сказав їй ні слова, щоб виразити своє каяття.

Глибоко засмучена мати з болем у серці дивилася, як змінився син. Затамувавши зітхання, вона звернулася до дочки:

— Бессі, любя, принеси Джорджу його сніданок.

Як тільки дівчинка вийшла, мати запитала сина:

— Джордже, чи любиш ти мене?

Джордж глянув на матір і побачив, що вона плаче. Він узяв руку матері, підніс її до уст, поцілував із глибокою повагою і тихо сказав:

— Мамо, я не вартий твоєї любові...

— Розкажи мені все, і тобі полегшає, синку, — попросила мати.

— Ні, ні, мамо, тільки не це, я не можу! Я ненавиджу себе за те, що засмутив вас і тата, але не запитуйте...

Джордж відвернув обличчя від сумного погляду матері.

В цю хвилину ввійшла Бессі, вона принесла сніданок. Місіс Гарді вийшла з кімнати. Вона розуміла, що Джордж більше нічого не скаже.

Джордж виглядав присоромленим. Він спробував їсти, але не зміг, і попросив Бессі віднести сніданок. Не заперечуючи, Бессі пішла, а Джордж замислився, чи дасть йому батько трохи грошей, щоб віддати борг товаришам.

У цей час у сусідній кімнаті його мати стояла на колінах і волила до Бога: «Господи, це вище моїх сил! Зглянься наді мною! Навчи, як врятувати мого хлопчика, поверни його до життя. Як радісно було мені бачити його чесним, довірливим і відвертим. А тепер? О милосердний Отче, почуй мене! Не допусти погибелі душі моєї дитини. Я

чула стогони інших матерів, але не перемалася їхніми стражданнями! І от лихо прийшло й до мене! Великий, Сильний, Всемогутній! Врятуй мого хлопчика! Помилуй, Боже!».

Так щиро молилася мати, а той, за кого лилася гаряча молитва, думав про те, як виманити в батька гроші на своє грішне життя.

Містер Гарді, як і планував, відправився до сусідів, Какстонов. Він мав зустрітись з гордим і суворим Какстоном-батьком. За ці два дні він навчився володіти собою, примушуючи себе робити те, що потрібно, а не те, що йому хотілося. Подзвонивши у двері, він подумки просив Бога навчити його розсудливості і смиренню.

Двері відкрив Джеймс, у пальто і з капелюхом у руці, — мабуть, збирався кудись. Він здригнувся, упізнавши містера Гарді.

— Ви виходите? — запитав Гарді. — Тоді я не буду заходити, а пройдуся з вами.

Вони обоє мовчки пішли поруч. Потім містер Гарді спокійно запитав:

— Джеймсе, чи то правда, що ви і Клара заручені?

— Ні, сер, тобто не зовсім... Заручинами назвати це не можна. Ми б хотіли цього...

Містер Гарді мимоволі усміхнувся. Джеймс квапливо додав:

— Ми б хотіли цього, якщо ви дозволите, сер.

Містер Гарді зупинився і пильно глянув на Джеймса. Блакитні очі юнака дивилися рішуче й чесно і вселяли впевненість у тому, що на цю людину можна покластися.

— Припустимо, що я погоджуся на ваші заручини, — сказав містер Гарді. — Ви знаєте, що моя дочка виросла в розкошах і не звикла відмовляти собі ні в чому. Що ж ви можете дати їй?

Очі Джеймса блиснули, але він спокійно відповів:

— Навесні я одержу досить прибуткового місця, буду одержувати дві тисячі. До того ж я підробляю вечорами.

— А чи знаєте ви, який норовливий і запальний характер у Клари?

— Я з дитинства ріс разом з нею, містере Гарді. І знаю її майже так само, як ви.

— Може, ви знаєте її краще, ніж я; я не був таким близький до своїх дітей, як належало б, — сказав містер Гарді з глибоким сумом у голосі.

Джеймс дивувався величезній зміні в манерах і мові містера Гарді.

— Містере Гарді, — сказав він. — Я вже давно люблю Клару і зможу зробити її щасливою. Ми вже не діти...

Джеймс говорив дуже переконливо. У ньому зароджувалася надія, що цей ще недавно суворий гордий, що безцеремонно відіпхнув його, починає якось незбагненно м'якнути.

Містер Гарді довго йшов мовчки. Потім різко запитав:

— Джеймсе, чи ви пиячите?

— О ні, сер!

— Граєте в азартні ігри?

— Я завжди працював і все зароблене віддавав матері. Я ніколи нічого не ховав від неї, — відповів Джеймс. — Утім, ви ж знаєте, я ненавиджу азартні ігри.

Тут містер Гарді згадав, що дядько Джеймса, рідний брат його матері, розорився через пристрасть до гри. І квапливо сказав:

— Пробачте, Джеймсе, я запитав не подумавши.

Після деякої паузи він продовжив:

— Не дивуйтеся, що я поставлю вам надзвичайно важливе питання, на яке прошу щиро і щиро відповісти: чи християнин ви? Я хочу сказати — чи вірите ви в Ісуса Христа? Чи намагаєтеся жити за заповідями Спасителя? Чи живете ви так, ніби кожен день вашого життя — останній?

Джеймс був приголомшений. «Чи при своєму розумі містер Гарді? З якого дива він раптом став проповідником?».

Несподіване питання сильно схвилювало юнака. Джеймс був шанобливий,

скромний, дуже працьовитий, цурався невеликих, дотримувався строгих правил, але він не був глибоко релігійним. «Чи християнин я, — подумки запитав він себе, повторивши питання містера Гарді. — Чи готовий іти на муки за свою віру? Чи пожертвую я для Христа усіма своїми звичками, своїм добром, Кларою і самим життям?».

Ні, він не міг сказати цього про себе. Зрештою, він ніколи і не задумувався над таким. І він щиро відповів містеру Гарді:

Чарльз Шелдон

СОН

ХРИСТІЯНСЬКА ПРОЗА

— Ні, сер, я не можу назвати себе християнином у повному розумінні цього слова. Я не живу так, ніби кожен день мого життя — останній. Але неже ви думаєте, сер, що це можливо?

Містер Гарді не відповів. Вони дійшли до кута тієї вулиці, де служив Джеймс, і зупинилися.

— Мені потрібно буде ще раз поговорити з вами, — сказав містер Гарді. — Зустрінемося завтра. Мені потрібно також побачити вашого батька і...

Містер Гарді хотів сказати, що йому потрібно попросити пробащення в старого Какстона, але не встиг. Джеймс із запалом вигукнув:

— То ви не забороняєте мені бачитися з Кларою?

Містер Гарді потиснув Джеймсу руку і швидко покрукував вулицею. Юнак задумливо дивився йому вслід.

Містер Гарді ввійшов у машинне відділення саме в той час, коли Бернс розмовляв з одним з робітників. То був норвежець на ім'я Герман. Коли розмова була закінчена, містер Гарді підійшов до Бернса:

— Ну, Бернсе, як тут сьогодні йдуть справи?

— Робітники незадоволені тим, що у відділенні Сковіла всіх розпустили додому, а їх ні.

— Але ж не можемо ми припинити весь робочий процес, — розсердився за старою звичкою містер Гарді.

— Боюся, що будуть заворушення, сер, усе йде до цього, — відповів Бернс.

Містер Гарді оглянувся. У відділенні працювало біля двохсот чоловік. Машини невтомно гуділи, обробляючи твердий матеріал, як м'яку глину. Він згадав той час, коли він сам так само стояв біля машини, хіба що при ньому вони були не такі вдосконалені. Містер Гарді ніколи не соромився того, що замолоду був простим ремісником. Навпаки, він пишався цим і завжди із задоволенням розповідав, що працював у цій самій майстерні і що за необхідності міг би з успіхом замінити кожного з робітників...

Нічого не сказавши, містер Гарді повернувся до себе в контору, залишивши Бернса. Керуючий сім за стіл і написав наказ, яким звільняв від роботи всіх, хто бажав бути на похороні Сковіла.

Роберт Гарді тільки тепер почав усвідомлювати, як багато важить добре ставлення до працівників. Він завжди багато працював, і своїм високим становищем був зобов'язаний своїй працьовитості. Але сьогодні його думки постійно поверталися до робітників. У ньому щораз сильнішало переконання, що якби вище начальство побажало, умови роботи на місцях були б незрівнянно кращі. Створивши їм сприятливі умови, залізничне товариство тільки б виграло. Робітники — це люди, а не машини.

...Джордж був вдома, коли батько прийшов на обід. Прикро, але син подивився на батька скоріше з цікавістю, аніж із соромом за свій вчинок. Після обіду, перш ніж йти на похорон, містер Гарді покликав сина до себе в кабінет.

Дуже спокійно батько сказав:

— Мені не потрібно казати тобі, Джор-

дже, як боляче бачити твою ганьбу. Ти не можеш зрозуміти наших з мамою почуттів. Але я покликав тебе сюди не для того, щоб дорікати. Мені потрібно знати, що ти збираєшся робити далі?

Не одержавши відповіді, містер Гарді продовжив:

— Я прекрасно усвідомлюю, Джордже, що ти вважаєш мій сон маренням і думаєш, що я несповна розуму. Хіба не так?

Юнак, затаючись, пробурмотав:

— Так, я не зовсім розумію...

— А тим часом, — вів далі батько, — я впевнений, що то був не простий сон. І ти, і вся родина повинні були помітити, що я не той, яким був раніше. Я зрозумів, як помилявся, приділяючи вам так мало уваги. Сину, ти можеш не вірити мені, але я твердо переконаний, що в неділю мене вже не буде з вами.

Містер Гарді говорив так переконливо, що це подіяло.

— Коли мене не стане, твоя мати і сестри будуть звертатися до тебе як до старшого за порадою і допомогою. Ймовірно, тобі доведеться тимчасово піти з училища. Про це ми поговоримо сьогодні ввечері. Але я хочу, щоб ти обіцяв мені, що більше не доторкнешся до чарки і не візьмеш до рук карти.

Джордж розсміявся у відповідь:

— Я не бачу шкоди в тім, щоб іноді випити з товаришами. Що стосується карт, то я не граю на гроші.

— Джордже, — сказав батько, пильно дивлячись на нього. — Ти грав на гроші кілька днів тому. Саме на це ти і витрачав те, що я занадто щедро давав тобі.

Джордж сполотнів і низько схилюв голову, а містер Гарді продовжував:

— Подумай про свою матір, Джордже, адже ти вбиваєш її. Я не прошу тебе подумати про мене. Я не був для тебе таким батьком, яким повинен був бути. Але якщо ти любиш свою матір і сестер, якщо в тобі залишилася самоповага, то ти не будеш більше пити і грати в карти. Перед лицем Всемогутнього Бога, дорогий сину, згадай, як щедро Він обдарував тебе. Подивися навколо і порівняй свої переваги з нещасливими обставинами інших. Тобі було занадто багато дано, але я боюся, що ти зледащіш і розлюбив працю. Ти шукаєш розваги і ледарства, забуваючи, що впасти легко, але підвестися вдається тільки деяким. Від твого вибору сьогодні залежить твоє майбутнє. Я хочу віддати би все своє багатство, аби заново почати життя. Це неможливо, минуле не повернеш, але залишається святе каяття. Джордже, дорогий мій, повір, що твоїй матері легше бачити тебе у труні, ніж у тому вигляді, в якому ти повернувся вночі.

Містер Гарді не міг більше продовжувати. Він замовк, пригорнув до себе сина, поклав руку на його голову і сказав:

— Не забувай Бога, сину, не гніви його!

Він пішов. Була вже перша година дня, коли містер Гарді повернувся додому і повідомив місіс Гарді, що йому треба передати деякі ділові папери своєму єдиному брату, який живе в сусідньому місті. Дружина порадила йому не їхати самому, а відправити ділові папери з Віллі — він встиг би на потяг, що відправляється о третій годині.

Клара почала просити, щоб відпустили її, а тут і Бессі сказала, що їй давно хочеться побачити дядька. Містер Гарді не заперечив дітям, він тільки нагадав їм, що вони повинні повернутися до сьомої години. Аліса з Джорджем повинні були залишитися вдома, а батько

і мати збиралися на похорон Сковіла.

У хаті Сковіла було дуже багато людей, ще більше юрмилося на вулиці. Містер Гарді з дружиною приїхали на санях.

Священик, містер Джонс, прочитав молитву, у якій просив Бога утішити нещасну родину. Потім прочитав місце з Євангелія від Івана, що відповідає сумному випадку, заради якого вони збиралися, а також виголосив просту сердечну промову.

У цей час бідна вдова Сковіла лежала на дивані в іншій кімнаті, за нею доглядала її сестра. Тільки-но священик подав знак до виносу тіла, як почувся несамо-вільний лемент. Вдова кинулася до труни, обійняла її і заплакала та застогнала так гірко, що привела в заціпеніння всіх присутніх.

Місіс Гарді перша підійшла до страд-ниці, яка бурмотіла: «О Господи, допоможи мені! Не залишай мене на цьому світі!». Великими зусиллями Мері вдалося вивести її в іншу кімнату.

Містеру Гарді здалося, що він більше не може бути тут, що це вище його сил. Він закрив обличчя руками. Але коли дружині вдалося провести нещасну вдову, він трохи заспокоївся. Потім підійшов до священика, сказав, що в їхніх снях може поміститися чоловік з п'ять і що дружина на цвинтар не поїде, а залишиться із вдовою вдома. Він передав пастору значну суму грошей для осиротілої родини і приєднався до похоронної процесії.

Децю підбадьорився він тільки біля могили, після слів священика: «Збережи нас від смерті і гріха і дай досягнути воскресіння праведності!». Промінь надії блиснув у його серці. Напевно, він знайде милосердя і прощення Того, Хто переміг смерть. Він вірив, що Бог, Який читає в серцях і бачить наміри людини, не відкине його запізненого каяття і благання його оновленого серця.

Уже зовсім стемніло, коли вони з дружиною повернулися додому. Другий день тривожніший від першого. Нерви містера Гарді були зовсім розладнані похороном. Він розповів дружині про розмову з Джорджем. Коли почав говорити про Клару, дружина затурбувалася:

— Дітям, однак, пора вже бути вдома...

Саме в цей час задзвонив телефон. Роберт Гарді встав, підійшов до нього. І Мері помітила, як він сполотнів. Поклавши трубку, містер Гарді квапливо накинув на себе верхній одяг і сказав дружині:

— Мері, з шестигодинним потягом сталася катастрофа після того, як він минув станцію Балдун. Це зовсім близько звідси. Бернс мене викликає. Не лякайся, будемо сподіватися, що все обійшлося.

Місіс Гарді здригнулася:

— Як! Віллі, Бессі, Клара їдуть цим потягом!

— Мері, будемо сподіватися на краще! — голос Роберта тремтів, але він намагався говорити спокійно і підбадьорливо.

— Що сказав Бернс?

— Він сказав, що потяг зійшов з рейсів: дванадцять осіб убито і багато поранено. О Боже, спаси наших дітей!

Містер Гарді поспішив на станцію і встиг на потяг, що відправлявся на місце події. Він сам повів потяг; йому здавалося, що таким чином він скоріше добереться до фатального місця. Падав лапатай сніг. Роберт дивився на вузьку смугу освітлених рейок. І, поки потяг мчав крізь імлу ночі, він не проронив ні слова. Так закінчився другий із семи днів Роберта Гарді.

(Далі буде).

ВІРУЮ

МУЧЕНИКИ ХХ СТОЛІТТЯ

Чехословаччина, 1975 р.

Коли Віктор Корбел був призваний в чехословацьку армію, він взяв з собою Біблію і малюнок Дюрера «Руки, що моляться», кажучи: «Це нагадуватиме мені, що я повинен робити щодня». У понеділок після Пасхи, після того, як його забрали в армію, у його батьків збиралася підпільна церква. Несподівано у двері задзвонили і до кімнати увійшли два офіцери. Вони сказали: «Ми привезли вашого сина додому». Він був у туні. Батьки плакали над труною і промовляли: «Хай збудеться Твоя воля, Господи».

Пізніше вони отримали листа від одного з армійських друзів Віктора. Він писав:

«Ми ніколи не забудемо останніх днів, проведених з ним. Він вчив нас читати Біблію і говорив про Бога. У Страстну п'ятницю він запросив нас до церкви. Ми всі сказали, що з радістю пішли б, але для цього нам потрібний дозвіл. «Я спробую одержати його», — вирішив Віктор. Офіцер через це розлютився. Ми чули його лайку. Він звинувачував Віктора в тому, що він задурманив нас релігійною пропагандою. Нам не дозволили вийти з казарми. Наступного ранку Віктора знайшли мертвим на підвір'ї. Його застрелили».

Румунія, 1975 р.

Флорі помер у тюрмі Герла в Румунії. Він відмовився виконувати рабську роботу в Господній день, і його били доти, поки руки й ноги не паралізувало. Комуністи не відвезли його в госпіталь для лікування, а залишили в тюрмній камері, де не було водопровідної води, постільної білизни, нічого, за допомогою чого інші ув'язнені змогли б допомогти йому. Його треба було годувати з ложки, але ложки не було, тому вони годували пальцями. Та все одно він був спокійним і радісним. Його обличчя сяяло. Коли інші в'язні всідалися біля його ліжка і бідалися, що їх чекає погане майбутнє, він говорив:

«Якщо попереду у вас все погано, тоді треба дивитися не вперед, а вгору».

Після того, як один із в'язнів був звільнений, він відвідав сім'ю Флорі. Він розповів дев'ятирічному синові Флорі про його батька і про те, як батько сказав їм, що дуже хотів, аби син його виріс добрим християнином. Хлопчик відповів: «Я хотів би стати не просто християнином, а бути мучеником за Христа, як і мій тато».

Китай, 1977 р.

В Кіангсі, Китай, дві християнські дівчини Чю-чін-хсі і Хо-хсі-тзу і їх пастор (його ім'я не повідомляється) були засуджені до смерті. Як і в багатьох таких випадках в церковній історії, переслідувачі посміялися над ними і принизили за їх нерозумне рішення померти за невидимого Бога. Потім вони пообіцяли пасторові, що коли він розстріляє дівчат, його звільнять. Той погодився.

Дівчата чекали в тюрмній камері миті смерті. Вони спокійно молилися. Незабаром охоронці прийшли за ними і вивели їх з камери. Один із в'язнів, який спостерігав за стратою через віконні ґрати, говорив, що їх обличчя були бліді, але неймовірно гарні, сумні, але милі. Їх поставили до стіни, і два охоронці привели пастора. Вони поставили його перед дівчатами і вклали в його руки револьвер.

Дівчата в пошані схилюлися перед своїм пастором. Одна з них сказала:

«Перед тим, як ти вб'єш нас, ми хотіли б від усього серця подякувати тобі за все, що ти зробив для нас. Ти охристів нас, ти вчив нас шукати шлях до вічного життя, ти підносив нам святе причастя тією ж рукою, в якій зараз тримаєш револьвер. Хай Господь нагородить тебе за все, що ти зробив для нас. Ти вчив нас, що християни інколи слабнуть і чинять жажливі гріхи, але вони знову можуть одержати прощення. Коли ти виконаєш те, що наважився зробити з нами, не вчини, як Юда, а покайся, як Петро. Нехай благословить тебе Бог, і запам'ятай, що в наших останніх думках

про тебе не було жодного осуду. Кожен проходить через долину темряви. Ми вмираємо з вдячністю».

Вони знову схилюлися перед пастором, заплющили очі і мовчки чекали. Пастор підняв револьвер і розстріляв їх. Як тільки їх тіла впали на землю, комуністичні охоронці вистрелили в нього. Від пастора не почули жодного слова каяття, тільки крик.

Афганістан, 1981 р.

Подружжя Барендсенів з Данії були місіонерами в Афганістані, що перебував під владою комуністів. Після гірких поневірянь вони відправилися в Нідерланди в коротку відпустку. Перед поверненням назад їх запитали, чи не бояться вони знову їхати в Афганістан. Вони відповіли: «Ми знаємо лише одну велику небезпеку — не бути в Божій волі». Незабаром після повернення їх ув'язнили. Місіонерів прив'язали до стільців і порізали на шматки. Коли їх ховали в Голландії, їх п'ятирічний син, стоячи на краю могили, сказав: «Я прощаю людям, що вбили мою маму і мого тата».

Румунія, 1982 р.

Румунська таємна поліція в Плоешті вривалася в будинки людей, яких звинувачували в розповсюдженні Біблії. Свідки обшуків говорили, що ці «рейди за фашистським зразком» були надзвичайно жорстокими.

Румунські православні християни І. Куша і Д. Баку померли в тюрмі від катувань. Окрім всього іншого, їх примушували їсти випорожнення і пити сечу.

Професор Г. Ману помер від хвороби в румунській тюрмі. Йому сказали, що дадуть ліки лише в тому разі, якщо він відмовиться від своєї віри. Він не відмовився.

Ліван, 1984 р.

За інформацією Католицького інформаційного центру в Бейруті, міліція, забезпечена підтримкою Радянського

Союзу, спалила 17 200 будинків християн всіх деномінацій, а також 85 церков, монастирів і християнських шкіл. 1220 християн було вбито чи пропали безвісти. Їх кували і калічили, рубали сокирами, підсмажували на вогні, розрізали пилами навіпіл, перерізали горло. Більшість жінок спершу гвалтували.

Нікарагуа, 1985 р.

В Нікарагуа брата Р., який був директором недільної школи Асамблеї Божої, запроторили в тюрму, де комуністичні сандіністи кували його шість місяців. У в'язниці йому скували кайданами руки і підвісили за них. Він висів у такому положенні, поки руки не вивернулися з суглобів. Протягом багатьох днів його мучили і били так, що його геніталії опухли і стали за розміром з надувний м'яч. Тіло на його сидниці було спалене електричним кабелем, а в його черепі була тріщина від ударів прикладом рушниць.

Спати йому доводилося на бетонній підлозі, яка була навмисне залита водою. Дуже часто, коли він спав, охоронці підкрадалися до нього і опускали на мокру підлогу оголений електричний провід, внаслідок чого електричні розряди проходили через його тіло. Вони голосно сміялися, коли брат Р. намагався знайти місце в камері, щоб уникнути удару електричного струму. Але йому це рідко вдавалося.

Під час допитів брата Р. примушували пити солону воду. Пізніше, щоб якось вгамувати спрагу, він мусів хлебтати воду з підлоги своєї камери.

Дивним чином брат Р. вижив і був звільнений. Незабаром після цього він і його сім'я змогли виїхати в Гондурас, де християнська місія допомогла їм з харчами і орендою житла, коли вони почали там нове життя.

Радянський Союз, 1987 р.

Галина Вільчинська, молода християнська поетеса, була звільнена після

численних втручань християн Заходу, провівши лише три роки в тюрмі, тоді як була засуджена на тривалий строк. Однак щоб помститися, комуністи арештували її маму, 54-річну Зінаїду, і засудили до 12 років тюрми у Гомелі. Вони помістили її в камеру з найжахливішими вбивцями. Коли її сім'я врешті-решт дозволила побачитися з нею, вони ледве впізнали її.

В Гомельській тюрмі суворо заборонялося ділитися навіть шматком хліба з іншими в'язнями, що робило дружбу неможливою. Кожен ув'язнений дивився на інших як на ворогів і ставився до них відповідно. «Але, — говорила Зінаїда, — Бог навчив мене любити також і таких людей і відповідати на зло добром».

Зінаїда могла молитися тільки вночі, коли інші в'язні в її камері спали, бо коли вони не спали, то безперервно звучали лайки, злослів'я і богохульство. Вдень Зінаїда працювала на вулиці без відповідного взуття і одягу навіть під час жорстоких холодів, через що захворіла на артрит, і її руки та ноги безперервно тремтіли.

Останнього разу, коли сім'я дозволила відвідати її, вона сказала своїм дітям: «Коли мені важко, я думаю про те, як Христос постраждав за мене, і це дає мені сили все стерпіти. Я повністю віддала своє життя в руки Господа. І Він знає, якими шляхами провадити мене. Моя надія тільки на Нього. Він бачить, що я вже вичерпала всі свої сили. І я очікую, що Він допоможе мені».

Валентина Савельєва, російська баптистка, звільнена після п'ятирічного тюрмного ув'язнення, писала:

«Ми часто були по коліна в багнюці. Наші пальці і черевики ніколи не висихали, температура рідко піднімалася вище п'яти градусів. Стіни і стеля нашої камери були вкриті льодом, а оскільки в камері було багато в'язнів, то через дихання вночі лід іноді танув і вода капала на нас. У нас не було достатньо ковдр, щоб зігрітися, і не вистачало матраців, тому багато з нас спали на брудній підлозі. Вранці не можна було підніматися різко, бо волосся примерзало до підлоги. Неможливо було позбутися вошей. Усі були хворі, і багато померли від туберкульозу. Їжі, якщо це можна було назвати їжею, було обмаль, до того ж її часто крали. Тюрма була переповнена карними злочинцями, які лягали вдень і вночі».

Валентина пройшла через п'ять тюрм, і в кожній вона звичала Євангеліє.

Чоловік — голова сім'ї

І СВІДЧЕННЯ

«Хочу також, щоб ви знали, що всякому чоловікові голова Христос, жінці голова — чоловік, а Христу голова — Бог» (1 Кор. 11:3).

Самій дивно, що пишу про це. Адже все життя я прожила всупереч цій мудрості. Усе життя вважала, що головна в сім'ї — жінка. Ще з дитинства я чітко засвоїла, що весь дім тримається на жінці, її рішення в сім'ї головні. І вся моя життєва практика підтверджувала цю теорію.

З самого дитинства я почувалася самодостатньою. Моя мама завжди, в усіх питаннях радилася зі мною, і здебільшого моя думка була остаточною в прийнятті рішень. Потім, коли я виросла, то зрозуміла, що мама поводитися так тому, що тата ніколи не було поруч (він у ті радянські роки працював начальником будівельного управління, ішов з дому, коли я ще спала, і приходив, коли я вже спала).

Тому мені нічого не залишалось, як розвинути в собі достатню самовпевненість і відчуття того, що все, що вирішую, — єдино правильне і іншого бути не може. Я успішно закінчила школу, сама вирішила, куди вступати вчitis далі, вирішила, куди їхати після закінчення навчання, сама вирішила, коли і за кого вийти заміж.

Годі й казати, що в подружньому житті я знову непомітно перебрала на себе функції, до яких звикла з дитинства. Навіть коли потрібно було полагодити праску чи змінити тен в електрочайнику, я робила це сама (хоч за фахом — економіст). Мені навіть до голови не приходило залучати до цієї роботи чоловіка. Я сама виплекала двох наших дітей і попри це працювала.

А що ж чоловік? А що йому лишалось? Він теж працював, приносив у сім'ю добрі гроші, брав участь у вихованні дітей, трохи випивав і багато терпів,

поки я жертвовно робила кар'єру. Так, як у більшості українських сімей. Тоді чому я весь час б'юся, як риба об лід, і все дарма? Чому я так втомлююся і весь час роздратована? Чому ми з чоловіком постійно сваримося через дрібниці? Чому все моє сімейне життя якесь пусте, не таке, про яке я мріяла, виходячи заміж? Чому?

Якось мені на очі потрапила біблійна мудрість: «... всякому чоловікові голова Христос, жінці — голова чоловік, а Христу — голова Бог» (1 Кор. 11:3). Та невже? Усе життя я почувалася головною, та що там почувалася — так і було. Боже! Чому я така нещаслива?

Якось пізно ввечері ми з чоловіком ішли з гостей додому. Було темно, дув холодний вітер, в обличчя сипало снігом, під ногами — вода. Ми вийшли з двору, чоловік пішов попереду залишаючи сліди. Я нахиливши голову, потрапляла слід в слід і крокувала за ним без зайвих зусиль. Раптом він спинився, обираючи дорогу, і я роздратовано штовхнула його

в спину: «Іди!» Він мовчки звільнив мені дорогу, і я пішла попереду. Як я пошкодувала! Сніг сипав в обличчя, вітер збивав з ніг, кожен крок потребував зусиль. Але я, переборюючи себе і негоду, ішла, заспокоюючись тим, що я самодостатня, незалежна жінка і звикла сама прокладати собі шлях! Ішла сердита і напружена, аж поки гілка з дерева добряче не хльоснула мене по обличчю. Боляче було до сліз.

Я мовчки спинилася, даючи дорогу чоловікові. Він так само мовчки пішов вперед. І ось я знову ступаю за ним слід в слід. Як це просто і приємно. І вітер не такий сильний, і сніг не засліплює очі, і ноги не провалюються в сльоту. І знову в голові ці слова: «Всякій жінці — голова чоловік». Дійсно Божя мудрість. Адже те, що я роблю, прикладаючи великі зусилля і покладаючись на свою інтуїцію, мій чоловік робить невимушено і без особливого напруження. Ту справу, яку я довго планую і обдумую, він готовий зробити вже сьогодні. І робить, коли я не вистрибую поперед нього. Якби я не крокувала поперед нього, а йшла на крок позаду і не штовхала його в спину, а допомагала, під-

казувала, підтримувала, то він досягнув би значно більшого, ніж я. Яке марнотратство! Чому я раніше не розуміла цього?

Боже, дякую Тобі за науку. За те, що Ти знайшов мене в цьому світі, що вчи мене жіночої мудрості, що змінив моє серце. Дякую за те, що сьогодні в кожній дрібниці я помічаю, як по-різному створені ми з чоловіком. Жінки такі нетерплячі, метушливі, багатослівні... Чоловіки ж створені розважливими, поміркованими, послідовними. Головне, щоб поруч

була та жінка-помічниця, якою її задумав, створив і дав в нагороду чоловікові Бог. Недаремно здавна підмічено, що за кожним великим чоловіком стоїть не менш велика і мудра жінка.

Перечиту знову і знову: «Всякій жінці голова чоловік». До речі, у цієї великої біблійної мудрості є продовження: «Проте ні чоловік без жінки, ні жінка без чоловіка, в Господі. Бо як жінка від чоловіка, так чоловік через жінку; всі ж від Бога» (1 Кор. 11:11-12).

Ларуса ШИНГЕРА.

Черкаська обл.

Пора відірватися від телевізорів і молитися

Серед інших ознак наближення кінця світу Ісус Христос назвав і таку: «Постане багато фальшивих пророків — і зведуть багатьох...» (Мт. 24:11). Дещо пізніше апостол Петро теж скаже про це: «... будуть між вас учителі неправдиві, що впровадять згубні ереси, відречуться від Владики, що викупив їх, і стягнуть на себе самі скору погибель. І багато хто піде за пожадливістю їхньою, а через них дорога правдива зневажиться. І в зажерливості вони будуть ловити вас словами облесними. Суд на них віддавна не бариться, а їхня загибель не дрімає» (2 Петр. 2:1-3).

Виконання цих слів ми можемо бачити на власні очі. Помаленьку звикаємо до появи все нових і нових культів, перестаємо дивуватися, як легко потрапляють на гачок усіх отих віссаріонів, анастасій, порфіріїв здається, такі ерудовані, освічені, інтелігентні люди. Потроху миримося з тим, що цим самим інтелігентним, освіченим і розумним людям чомусь так важко повірити в просту істину Божого Слова. Що поробиш, останні часи, зітхаємо скрушно.

А поки ми зітхаємо, на духовній карті світу появляються все нові і нові лжепророки — так, наче досі їх було мало. І тисячі, а то й мільйони землян з дивовижною легкістю приймають їхню маячню за істину. Ось найсвіжіший приклад. З березня

ОЗНАКИ ЧАСУ

цього року у США відкрита нова «церква» — «New Earth». Присутніми на цьому дійстві були 300 тисяч осіб, а незабаром число, так би мовити, парафіян сягнуло двох мільйонів. 17 березня усі вони масово практикували впадіння в транс. Лідеркою нового руху стала добре відома, мабуть, в усьому світі людина — медіамагнат, ведуча популярного в багатьох країнах телешоу Опра Вінфрі.

Про що ж навчає вона своїх адептів? А про те, що ніякої віри не потрібно, щоб бути тим, ким ти є; небо — це не місце, а внутрішній світ совісті; людина на хресті — це просто прообраз, це кожний чоловік і кожна жінка.

На вебсайті лідерки руху можна прочитати наступне: «Мій розум — це частина Божого розуму. Я дуже свята»; «Моя святість — це моє спасіння»; «Гріха не існує. Єдине послання хреста — ми можемо перемогти хрест».

Виявляється, уже багато років тому Опра Вінфрі, яка виросла в баптистській церкві, відреклася від Ісуса Христа як єдиного шляху до Бога, стверджуючи, що в кожного свій шлях і кожен по-своєму називає собі Бога. Мовляв, Бог — це не щось, у що треба вірити; це те, що ми відчуваємо, а не те, у що віримо.

Коментарі на нашу думку, зайві. І справді пророче написав Давид: «Безумний говорить у серці своїм: «Нема Бога!» (Пс. 14:1).

Християни! Настав час відірватися від телевізорів і почати ревно молитися. Тому що існує тільки один Бог — Отець, Син і Дух Святий, і прийти до Нього можна тільки одним шляхом — вірою в Господа Ісуса Христа як єдиного Спасителя через заступницьку жертву на Голгофському хресті.

Підготовлено за матеріалами www.youtube.com.

Хакерська атака на християнський сайт

У США знищили один із сайтів великого християнського служіння. Хакерська атака призвела до втрати понад 90% інформації, підготовленої на багатьох мовах, зокрема на мовах мусульманських країн.

Жорстокість стосовно християн проявляється по всьому світі, але ніхто не очікував, що таке можливе у США. Релігійна ненависть, імовірно, стала причиною атаки на веб-сайт християнського служіння у США, повідомляє inventory.org з посиланням на Christian Telegraph і MNN.

Служіння Семмі Триппіта поширене в багатьох країнах світу. Воно акцентує увагу на навчанні пасторів, підтримці церков і донесенні Євангелія до тих націй, де християнство заборонене. Веб-сайт має дуже велике значення для роботи служіння і його ефективності. «Наш веб-сайт перекладений на всім мов, щоб досягти жителів Пакистану, Ірану, Китаю та Індії, — пояснює Триппіт. — За його допомогою ми досягаємо тих людей, яких не можемо відвідати особисто».

Саме це могло привернути увагу противників поширення християнства. «Хтось видалив всю інформацію з нашого сайту. А потім вони практично знищили наш сервер».

На питання про свою особисту безпеку і безпеку своїх співробітників Триппіт відповів: «Це завжди залишається для нас проблемою, але ми не можемо жити в страху. Ми повинні робити те, до чого покликав нас Господь. Намагаємося дотримуватися всіх заходів безпеки під час подорожей. Вже не раз ми відвідували небезпечні для християн країни і збираємося робити це і далі, щоб досягати людей для Христа».

Фахівцям уже вдалося відновити близько 90 відсотків знищеної інформації. «Ми відновили велику частину інформації. Ще не підняли пакистанський сайт, але працюємо над цим, і постараємося зробити це найближчим часом».

Щонеділі о 15:00 та щопонеділка о 9:00
дивіться християнську телепередачу
«Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

АНОНС

Стежте за програмою телепередач

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Косів, вул. Горбоного, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірна, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Не згуби своє життя

Усім нам доводиться робити вибір. Ми вибираємо друзів, роботу, навчальний заклад і знаємо, як непросто зробити правильний вибір. Роблячи поспішний вибір примхливих цінностей життя, ми можемо згубити усе життя.

Стара історія про професора, який проводив наукові дослідження в сільській місцевості. Одного разу він прийшов на берег широкої бурхливої ріки і попросив селянина, що жив поблизу, переправити його на другий берег. Селянин погодився, човен відплив.

«Ти коли-небудь вивчав географію?» — запитав професор селянина. «Ні, не вивчав», — скромно відповів той. «А ти знаєш що-небудь про біологію?» — вів далі професор. «Ні, не знаю», — збентежився селянин. «Жаль, — сказав професор. — Значить, половина твого життя вже втрачена».

У цю мить човен наткнувся на камінь і перевернувся. Обидва опинилися в воді. Тепер настала черга селянина запитати: «Професоре, ви вмієте плавати?». — «Ні, не вмію. Допоможіть!» — закричав наляканий професор. «Значить, усе ваше життя втрачене», — крикнув у відповідь селянин, пливучи до берега.

У цій трагікомічній історії заховано певний смисл: ви можете згубити своє життя, якщо на перше місце не поставите найголовніше. Коли мова йде про життя, тоді не все одно, що ми знаємо, що вміємо, у що віримо і що вважаємо найважливішим у своєму житті. Роблячи поспішний вибір примхливих цінностей життя, ми можемо згубити своє життя.

Які бажання вашого життя? До чого ви прагнете? За що боретеся, для чого працюєте? Яка ваша мета? Лише дожити до смерті? Туди можна потрапити без особливих зусиль. Тому так важливо пам'ятати, що є вічні, неминучі цінності. Є істини, які наповнюють життя новим змістом, допомагають перебороти образи, біль, самотність і відчай.

Ви знаєте їх?

Польський професор одержав премію за математичне доведення існування Бога

72-річний Міхал Геллер, фахівець у галузі космології і філософ, який спеціалізується на математиці і метафізиці, 13 березня в Нью-Йорку одержав премію 820 тис. євро. Професор Геллер розробляє складну формулу, яка дозволяє пояснити все, навіть випадковості, шляхом математичних підрахунків.

Як твердить представник Фонду Темплтона, який видає премію «За процес в дослідженнях чи відкриттях в галузі духовних реалій» вже впродовж 35 років, дослідження професора Геллера «розширили метафізичні горизонти науки». Сума премії коригується кожного року з тим, щоб вона була більшою за Нобелівську премію.

На одержання премії кандидатуру професора Геллера висунув професор Кароль Муйжель, ректор Ягеллонського університету в Кракові. «Його унікальність як творчого вченого і вдумливого віруючого приносить в науку відчуття трансцендентної таємниці, а в релігію — погляд на всесвіт через широко розплющені очі вченого. Він ввів важливе поняття теології науки. Він зумів показати, що релігія, яка ізолює себе від наукових досліджень, не переконлива, а наука, що не визнає інших шляхів розуміння, сліпа».

Коли Геллер був хлопчиком, його сім'ю відправили в Сибір. Батько Міхала брав участь в будівництві заводів у Польщі і приєднався до групи, яка саботувала будівництво хімічного заводу на півдні тоді, коли нацисти захопили Польщу на початку Другої світової війни.

Сім'я втекла до Львова, а звідти росіяни відправили їх в Сибір, де Геллер закінчив початкову школу. Коли він перейшов до середньої школи, війна за-

кінчилася і сім'я повернулася до Польщі. Геллер вступив до семінарії, і його батька знову піддали переслідуванням.

Незважаючи на утиски релігії в Польщі, Геллер досяг вершин у своїй галузі, займаючись дослідженнями в університетах по всьому світі включаючи Оксфорд і Льеж.

Він працював з папою Іваном Павлом II, коли той був архієпископом Кракова і був одним із вчених, яких кожного літа запрошували до Кастель-Гандольфо, літньої резиденції папи, для обговорення наукових досліджень.

Джон Темплтон, голова Фонду Джона Темплтона і син сера Джона Темплтона, який заснував фонд в 1973 році, заявив: «Прагнення Міхала Геллера до глибшого розуміння привело до важливих проривів у релігійних концепціях, а також розширило горизонти науки».

Геллер повідомив, що віддасть свою премію на створення нового Центру Коперника в Кракові для досліджень в галузі науки і теології.

Робота професора Геллера будується навколо пошуку фундаментальної теорії творіння. Його дослідження перевершують дослідження Ейнштейна в галузі квантової механіки, космології, фізики і чистої математики включаючи версію рівняння Гейзенберга.

Хоч його теорія безпосередньо і не доводить існування Бога, вона надає побічні докази його існування. Якщо у всесвіті був початок, значить, у нього був і Творець.

Професор Геллер пропонує сучасним теологам повернутися до традиційної доктрини, за якою створення всесвіту було актом поза простором і часом.

НХС.

На думку вчених, українці розраховують на себе і на БОГА

Майже три чверті українців вважають головним носієм моральних цінностей сім'ю. Про це йдеться у дослідженні Київського інституту проблем управління ім. Горшеніна «Ментальні основи вибору». Як передає прес-служба УПЦ (МП) з посиланням на ЛІГАБізнесінформ, експерти відзначають, що для 34,6% українців таким носієм моральних цінностей є держава, для 33,6% — церква, для 31,3% — школи та інші навчальні заклади, а 21,7% шукають моральні орієнтири в кінематографі, телебаченні і літературі.

Крім того, відзначено, що в середині 90-х років соціологічні дані говорили про те, що більшість громадян України — за деякими даними від 55 до 60% опитаних — вважали Церкву безумовним авторитетом і головним носієм моральних цінностей. Це було пов'язано з кризовими явищами в житті суспільства, розвалом СРСР, економічними проблемами і загальним відчаєм. Саме ці проблеми штовхали людей до розуміння, що покладатися можна лише на себе і на Бога. Як тільки ситуація покращилася, народ почав шукати інші орієнтири.

РІСУ.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 7.40 — «Віра. Надія. Любов»

о 12.40 — передача «Вірую»

християнської місії «Добрий самарянин»

о 20.35 — «Людина і вічність»

ЩОНЕДІЛІ

о 22.15 — «Осанна»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 4 (111)
квітень 2008 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: gsoleg@com.if.ua

Газета віддрукована

в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 40000 примірників. Замовлення № 53.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.